בס"ד
גליון מס' 12
כ' אלול
תשפ"ג

עיר ברסלב

"לך תבקש סליחה"
סיפור מהפצה

להסיר את הטיפשות
איש וביתו

בלי לחץ
אשיב לאיש

בדידי הווא עובדא
קוראים מספרים על "העסקה של מוהרא"ש"

הילד שהדהים את הגאון
סיפורי תפילה

הנסיעה לצדיק

"הדרכים תאבים שיסע עוד אחד עליהם להצדיק האמת" (חיי מוהר"ן סימן שט"ז)

לחיים ולא למוות

ר' חיים שרגא בלוי - האברך שנפצע **אנושות בתאונה** בחזור מהקיבוץ הק', והרופאים **רצו לפנותו לחדר המתים** רח"ל, יושב ומעלה זכרונות הוד מההתקרבות אל היכל הקודש של רבינו ז"ל.

עיר ברסלב

יו"ל על ידי חסידי ברסלב תלמידי היכל הקודש

מיסודו של
מרן מוהרא"ש זי"ע

בנשיאות מו"ר הרה"צ
ר' יצחק שמואל אהרן לעזער
שליט"א

עורכים ומשתתפים

הרב שלמה ברוך בלוי
שלום נתן גומבערג
אהרן בלוי
אליעזר שלמה מימוי
נחמן נתן סולומון
יוסף אלימלך בלוי
ידידיה אשר מלכי

לפניות למערכת

053-318-6570
breslev.shely@gmail.com

בתוכן

6

נוסעים לרבינו!

חדשות מהקיבוץ ההיסטורי, בו יתפללו לראשונה בבנין החדש "קלויז מוהרא"ש", הנבנה בתקופה זו.

10

בלי לחץ!

כָּל דָּבָר, אֲפִלּוּ שֶׁנִּרְאֶה כְּקֹדֶשׁ קָדָשִׁים, אִם זֶה גּוֹרֵם עַצְבוּת וּמָרָה שְׁחֹרָה לָאָדָם - זֶה כָּל כְּלוֹ מִן הַסִּטְרָא אַחֲרָא, שֶׁמִּתְנַכֵּל לְתָפְסֹ הָאָדָם בִּרְשָׁתוֹ, אֲצֶל סִטְרָא דִּקְדֻשָּׁה אֵין מָתָח לַחַץ וַחֲרָדוֹת - **אשיב לאיש**

12

הסליחה והשידוך

האדמו"ר המתנגד ששלח את הבחור לציון מוהרא"ש - **סיפור מהפצה**

13

לחיים ולא למות

האברך שנפצע אנושות בתאונה בחזור מהקיבוץ הק', והרופאים רצו לפנותו לחדר המתים רח"ל, יושב ומעלה זכרונות הוד מההתקרבות אל היכל הקודש של רבינו ז"ל

פתיחת הזמן || רשמים מנסיעה לקברי צדיקים || פירוש חדש על סיפורי מעשיות

חדשות ברסלב

לא יודעים מה פועלים...

לכבוד עורכי המגזין החשוב והיקר "עיר ברסלב", שלום וברכה!

ברצוני להביע מעט דמעט מגודל הערכתי למגזין החשוב, כמה אור נפלא הוא מכניס בבתי ישראל, סולת ברורה ונקיה המנחילה את אור האמונה והתפילה והצדיקים - הישר לנשמות ישראל, הן צעירי הצאן, והן בחורי חמד, אברכים ומבוגרים כאחד, כל אחד מוצא את עצמו בתוכו.

כאן ב"עיר ברסלב" - יבנאל, ראיתי מן הצד איזה בחור אורח שנקלע לבית מדרשינו, והנה הוא אוחז את המגזין של חודש אב, וראיתיו מעיין בכל עמוד ועמוד - אך לא כ"כ הרבה, אלא "קריאה מהירה". אך פתאום ראיתי שהוא במשך כמה וכמה דקות לא הופך דף, ושקוע מאד בקריאתו, ונראה שחוזר שוב ושוב על הדברים שקורא, ומאד סיקרן אותי מה כ"כ תפס אותו שם, והנה עיניו היו על הכתבה הנפלאה "העסקה של מוהרא"ש", גבי סיום מסכת תענית מאה פעמים ואחד, ונראה שעשה רושם גדול על אותו בחור, וחשבתי לעצמי "הנה אלו שמוציאים את המגזין הנפלא הזה, יושבים להם כעת בביתם/בעבודתם/במקום לימודם, אבל לא יודעים מה פועלים באותו רגע אצל נשמה מישראל שבזכות זה מקבלת על עצמה קבלה כזאת גדולה וחזקה בשביל למצוא את הזיווג, ולזכות להקים בית נאמן בישראל"...

על כן בזאת באתי לאמץ ולחזק ידכם: אף שהעבודה איננה קלה, המשיכו! ואדרבה, תגדילו את האור הנפלא הזה ליותר ויותר! אתם מחיים נשמות - פשוטו כמשמעו!

אחתום את דבריי בעניין בחור אחר שמגיע לפעמים לשבתות ביבנאל בצילו של מו"ר הרה"צ שליט"א [אגב, אשרי הזוכה לשבות אפילו שבת אחת כזאת ביבנאל!], והיה אז מברכין חודש אלול, ושאל האם יכול להתחיל מעתה באותה סגולה, כי לא ידע על כך בט"ו באב, ושמע על זה רק לאחרונה... מובן מעצמו היכן הוא ראה את זה, ומהיכן קיבל את זה... וענה לו מו"ר שליט"א: "בוודאי ובוודאי! במיליון אחוז!"...

בברכת "חִזְקוּ וְאִמָּצוּ", ובערכה רבה מאד

ש. נ., יבנאל עיר ברסלב

כל חודש בהתחדשות נפלאה

יישר כח עצום על הגליון המחזק כל חודש בהתחדשות נפלאה. אין לכם מושג כמה זה מכניס את רבנו לתוך הבית, בפרט לנו הרחוקים בגוף מיבנאל עיר ברסלב.

לחזות בנועם מהנעשה ונשמע בסביבת מורינו הרה"צ שליט"א, להיות מושפע מקורות חייו של רבנו הקדוש, להתפלפל יחד עם הילדים מה פשר התמונה בחידה, כמובן, שלאחר התפלפלות זאת אין ספק שהתמונה הזאת תישאר חקוקה בנו.

על זאת וכן על העלון הנפלא היכל מוהרא"ש המיוחד כל כך כל שבוע מחדש. תבורכו כל העוסקים במלאכת הקודש בכל הישועות אמן.

נתן ע. נתיבות

יעמדו על הברכה נדיבי עם שנדבו להפצת גיליון זה

לזכות ליאור יצחק וסמדר תורג'מן וכל יוצ"ח

לע"נ הבה"ח יעקב מאיר ז"ל בן ר' ישראל אהרן נ"י

לזכות בת שבע ונחמן ישראל בני רות

לרפואת והצלחת ר' שלמה ברוך בן רבקה

לעילוי נשמת האה"ח מרים בת מינדל ע"ה

לזכות ידידיה אשר ויצחק עזרא בני אסתר נוגה, לזיווג הגון

לזכות ליאה אסתר בת רות

לזכות יוסף אלימלך בן שינדל

לזכות השתתפות בהפצת הגליון אפשר לפנות למערכת

בדידי הוה עובדא...

ידוע אצל אנשי שלומינו אין מספרים מופתים, כי אם מה שנוגע ליראת ה' (עין בהקדמה לשבחי הר"ן).

"וּכְבָר אָמַר רַבֵּנוּ זַ"ל: שֶׁיִּהְיֶה כַּמָּה מַעֲשִׂיּוֹת מְאֻנָּשִׁיו, שֶׁמִּכָּל אֶחָד וְאֶחָד יִסָּפְרוּ הַרְבֵּה מַעֲשִׂיּוֹת. וּמִי שֶׁהָיָה רָגִיל לִפְנֵי קְדֻשָּׁתוֹ הַנּוֹרָאָה, הָיָה יָכוֹל לִרְאוֹת מוֹפְתִים גְּדוֹלִים וְנוֹרָאִים בְּכָל עֵת וּבְכָל רֶגַע.

וְעִקַּר הַחִדּוּשִׁים וְהַמּוֹפְתִים הַנּוֹרָאִים שֶׁרָאִינוּ מִמֶּנּוּ זַ"ל: הוּא רַק בְּעִנְיַן הִתְקָרְבוּת יִשְׂרָאֵל לַאֲבִיהֶם שֶׁבַּשָּׁמַיִם. שֶׁתֵּכֶף כְּשֶׁנִּכְנַס אֶחָד אֵצְלוֹ וְרָצָה לְהִתְקָרֵב לְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, תֵּכֶף נֶהְפַּךְ מִיָּד לְאִישׁ אַחֵר מַמָּשׁ" (שיחות הר"ן שיחה רמ"ט).

לכן אמרנו להביא כאן מהמכתבים שהתקבלו במערכת בתגובה לכתבה שפורסמה על "העסקה של מוהרא"ש" בה הבטיח מוהרא"ש לבחורים שיזכו למצוא זיווגם באם יסיימו 40 ימים רצופים מסכת תענית מט"ו אב לראש השנה, "וְאֵין כַּוָּנָתֵנוּ לְסַפֵּר אוֹתוֹת וּמוֹפְתִים שֶׁרָאִינוּ אֵצֶל רוֹם מַעֲלָתוֹ זַ"ל, כִּי **כָּל זֶה לְכָלוּם יֶחְשַׁב נֶגֶד הִתְעוֹרְרוּת אַחַת שֶׁל דְּבֵקוּת הַבּוֹרֵא יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ, כִּי זֶה הָאוֹת וְהַמּוֹפֵת הַגָּדוֹל בְּיוֹתֵר שֶׁיְּכוֹלִים לִפְעֹל אֵצֶל** אָדָם קְרוּץ מֵחֹמֶר בָּשָׂר וָדָם הַנִּמְצָא בָּזֶה הָעוֹלָם הַגַּשְׁמִי, שֶׁיִּתְעוֹרֵר מִתּוֹךְ עֹמֶק שִׁנָּתוֹ לַחֲזֹר אֶל הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא" (הקדמת חיי מוהרא"ש).

שידוך תמורת ש"ס

לעורכי "עיר ברסלב" שלום וברכה.

יישר כח על גיליון מהודר שכזה, מלא בעצות רבינו ז"ל באופן נפלא ומיוחד המושך לבבות לקרוא ולהתחזק.

אשמח שתפרסמו בתגובה לכתבה של חודש מנחם אב, על שמוהרא"ש הבטיח לבחורים שבאם יסיימו מסכת תענית, יזכו למצוא זיווגם, מעשה נורא שהייתי עד לו.

בזאת חנוכה תשע"ה, לפני ההסתלקות של מוהרא"ש זי"ע, היה מעמד נורא בעת הדלקת הנרות, מוהרא"ש ביקש ברבים שיתפללו לרפואת הרבנית ע"ה, הוא אמר יחד עם הציבור תהילים פרק בפרק בבכיות, אף אחד לא חלם שעוד מעט יסתלק הוא בעצמו לעילא.

עברתי יחד עם אחי שיחי' לקבל ברכתו, ומוהרא"ש שאל אותו לגילו, והחל לחזק אותו שיחזיק מעמד ובע"ה כשיסיים את הש"ס יזכה למצוא בת זוגו.

אחי לקח זאת ברצינות והחל ללמוד ש"ס, קטע אחר קטע לאט לאט, עמוד אחר עמוד, לאחר שנתיים כבר אחז מסכתות ספורות לקראת הסיום. אבל בנתיים לא זכה למצוא בת זוגו.

הראש ישיבה הרה"ג ר' יואל ראטה שליט"א, שנכח באותו מעמד הדלקת נר חנוכה, וראה איך שמוהרא"ש מבטיח לו כזאת, פנה אליו ואמר לו: "בחור ירא שמים כמוך, בוודאי שצריך "לחטוף" אותך, ראה רק לזרז עצמך מאד לסיים את הש"ס, לקיים את ברכת מוהרא"ש זי"ע".

הוא לקח זאת ברצינות ועסק רק בזה כל היום, בקושי אכל ושתה, הוא למד עשרות דפים ביום.

באותו לילה שסיים את הש"ס! התקשרו להציע שידוך שהיה בעבר מוצע לו וכעת רצו מאד, יומיים אחר סיום הש"ס זכה לשבור צלחת בשעה טובה ומוצלחת.

נחמן יאקאבאוויטש, קרית ברסלב ליבערטי

קרובה ישועתך לבוא

לכבוד מערכת עיר ברסלב, קראתי את הכתבה המיוחדת "העסקה של מוהרא"ש" ורציתי לשתף בסיפור אישי שלי.

מיד כשיצא לאור ספר "דיבורי מוהרא"ש", ראיתי בתוכו את העניין של הסגולה לסיים 101 פעמים מסכת תענית בשביל מציאת הזיווג (שהבאתם קטע זה

בתוך הכתבה), קניתי גמרא תענית מהודרת עם ניקוד והתחלתי לחטוף דף אחר דף, תוך כדי שלמדתי את המאה ואחת פעמים למדתי במשך ארבעים הימים בין ט"ו אב לראש השנה בכל יום את כל המסכת.

עמדתי לסיים בחנוכה, וכשניגשתי לאחר הדלקת נרות חנוכה אל מורינו הרה"צ שליט"א להתברך, בירך אותי בזה הלשון: "קרובה ישועתך לבוא!".

ואכן בעשרה בטבת של אותה שנה, זכיתי למצוא בת זוגי, בזכות אותה עסקה עם מוהרא"ש זי"ע.

תודה רבה על הגיליון הנפלא.

א.

בדיוק באותו תאריך

לכבוד מערכת "עיר ברסלב".

על הכתבה שהבאתם במגזין חודש אב, נזכרתי בדידי הוה עובדא:

בליל שבת קודש פרשת חוקת תשע"ד - בהיותי בגיל 12 עברתי אצל מוהרא"ש זי"ע בליל שבת קודש אחר התפילה, וברכני עם שימת ידו על ראשי [כדרכו בקודש, שברך הילדים שעברו, ולמבוגרים נתן ידו], ואחר ברכתו בישרתי שזכיתי ב"ה לסיים את הש"ס, ונהרה של שמחה עטתה את פניו הטהורות, וחיוך גדול על שפתיו וליטפני על לחיי, ואז שאלתי מה לעשות בשמונת החדשים שנשארו לי עד הבר-מצוה, האם להתחיל שוב את הש"ס, או להתחיל ללמוד ירושלמי ותוספתא וכך לסיים בי"ת עד הבר-מצוה?

מוהרא"ש הקדוש שמע והורה לי "תיקח מסכתא ותלמד אותה מאה פעמים ואחד"...

התרגשות גדולה אחזה בי - "לקחת מסכת ולסיים אותה כ"כ הרבה פעמים?!"... תהיתי, אך יצאתי מביהמ"ד לסעודת השבת כולי שמח ומרוצה, הן שזכיתי לשמח את הצדיק, והן שזכיתי לקבל הוראת קדשו שכלל לא חשבתי עליה...

כשהגיע יום ראשון, והנה אני רוצה לגשת למלאכת הקודש - להתחיל מסכת ולסיימה 101 פעמים, אך קודם שאני ניגש לספריה להוציא את ה"מסכת", אני שואל עצמי: "רגע, איזו מסכת?!"... הרי מוהרא"ש אמר לי "מסכת" בסתמא, ולא ידעתי מה לעשות.

כשיש ספק, מה עושים? שואלים את הצדיק, הוא הוא מתיר הספיקות!

המתנתי להזדמנות, והיא לא איחרה להגיע. בליל שישי הקרוב, פרשת בלק תשע"ד, התקיימה שמחת בר-מצוה לאחד מבחורי הישיבה. כשישב מוהרא"ש במקומו, ניגשתי ברעד אל הקודש, ואמרתי: "מוהרא"ש אמר לי להתחיל מסכת, אבל אני לא יודע איזו מסכת"...

שוב אותה נהרה של שמחה על פניו הקדושות של הצדיק [בשונה משבת - משמחה זו שעל פניו יש צילום, שתיעד אחד מאנ"ש, ושמורה אצל כותב השורות], ותוך כדי ליטוף על לחיי ענה ואמר לי: "תתחיל מסכת תענית". אמר ולא יסף. נישקתי ידו הקדושה, ואצתי-רצתי אל הספרייה של הכולל שנמצא תחת לאולם השמחות כדי להתחיל כבר את המסכת...

מעט יותר מחצי שנה אח"כ, בליל שישי י"ז טבת תשע"ה, זכינו לשמוע שיחת חיזוק ממוהרא"ש, וכן שרנו לפניו כמה ניגוני התעוררות ושמחה, ובדרכו למעון קדשו, בישרתי למוהרא"ש שאני אוחז כבר למעלה מתשעים פעמים בלימוד המסכת תענית - כפי שציוה לי. מוהרא"ש הקדוש שם את יד ימינו על כתפי, וחיזקני בקולו הטהור שאמשיך כך, וקיבלתי מזה כח עצום להגיע כבר לפעמם המאה ואחת...

ביום ראשון שאח"כ - ליל כ' טבת תשע"ה, זכינו לחזות בפניו הקדושות עת שיצא מביתו נאוה קודש, וטס לארה"ב, ואחר פחות משלושים יום, עלתה נשמתו בסערה השמיימה.

שבוע קודם הסתלקותו, ביום הבר-מצוה, זכיתי לעשות את הסיום מאה פעמים ואחת על ציון רבינו הקדוש באומן, בערש"ק פרשת בשלח תשע"ה, ואכן לא זכיתי לבשר זאת למוהרא"ש בחיים חיות, כי אם על ציונו הקדוש בתוך ימי השבעה להסתלקותו...

אחתום את הדברים בנקודה מעניינת: באותו תאריך בדיוק של סיום הש"ס והתחלת המסכת הקדושה - ט' תמוז תשע"ד, אחר 4 שנים, ביום ט' תמוז תשע"ח, התקיימה הפגישה הראשונה של השידוך שהוצע לי, ואחר מ"ב יום זכיתי להינשא בשעטו"מ. הכל בזכות הציות לדברי הצדיק!

שלום נתן גומבערג, יבנאל עיר ברסלב

חיזקתם אותי

לכבוד ר'... עורך עיר ברסלב.

רציתי לומר לכם תודה רבה על החיזוק שהיה לי מהגליון האחרון, זה עורר אותי למעשה לקחת מסכת תענית וללמוד אותה מאה ואחת פעמים כסגולה לשידוך, מי יתן והזכות תעמוד לכם להמשיך במלאכת הקודש.

בברכת שנה טובה ומתוקה, שמעון כ.

בחורי אנ"ש פתחו את "זמן אלול" בשיחת חיזוק מפי מורינו הרה"צ שליט"א

המתנה של רבינו

אשרי הבחורים שלומדים בישיבה קדושה כזו, המדריכה את באיה ללכת בדרך התם והישר של רבינו ז"ל, תורה ותפילה באהבה, וזוכים לשיחות נפלאות לחזק בעצות רבינו ז"ל מנשיא הישיבה מורינו הרה"צ שליט"א

בחסדי ה' יתברך ביום ב' פרשת כי תצא התקיים מעמד פתיחת זמן אלול בישיבתנו הקדושה, ראש הישיבה שליט"א פתח בשיחה מיוחדת מאד ובה נתן כלים ועצות נפלאים להצלחה של בחור בישיבה, לאחר מכן זכינו לבואו של מורינו הרה"צ שליט"א להיכל הישיבה, קודם הדרשה שרו הבחורים הי"ו כמה ניגוני התעוררות לאחר מכן זכינו לשיחה נפלאה מהרה"צ שליט"א, שדיבר ממעלת חודש אלול איך שאפשר מלבד לשיעורים בישיבה עוד למלא את החודש בהרבה תורה, בבלי ירושלמי תוספתא, תנ"ך וספרי רבינו הקדוש, להכין מתנות של סיומים לקראת הנסיעה לציון רבינו ז"ל, ועוד. בין הדברים דיבר מעניין הפלאפונים שלא צריך כלל שיהיה לבחור בישיבה, ובפרט להתרחק מאד מאד מטלפונים פרוצים לאינטרנט שזה חמץ גמור כל השנה, לאחר השיחה חולקו מלגות לבחורים שלמדו בישיבת בין הזמנים כולל 'חמדת מוהרא"ש'.

לצוות הישיבה הצטרף בזמן זה הרה"ח ר' מנחם מענדל פוקס הי"ו, שנסיון רב לו בחינוך, וכעת קבע משכנו ביבנאל עיר ברסלב, בעזרת השם יוסיף משלו להצלחת הבחורים היקרים בתורה ויראת שמים.

מחזה נפלא אכן לראות את עשרות בחורי החמד שמיד התיישבו לנצל את הזמן הקדוש, והתחילו את הזמן במרץ נפלא להכין את עצמם כראוי לקראת הנסיעה הקדושה לציון רבינו ז"ל.

לחזק הקוראים, הבאנו כאן פנינה נפלאה מתוך השיחה לבחורים:

אֲנַחְנוּ תַּלְמִידִים שֶׁל רַבֵּנוּ, וְרַבֵּנוּ מְלַמֵּד אוֹתָנוּ מַה זֶּה לְדַבֵּר אֶל הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא; אֵיךְ אֶפְשָׁר לְהַסְבִּיר אֶת הָעִנְיָן הַזֶּה בְּמִלָּה פְּשׁוּטָה? 'הַדְרָכָה', 'לִמּוּד', 'מַתָּנָה' נִפְלָאָה זוֹ, שֶׁבְּכָל יוֹם תִּתְבּוֹדֵד לְהַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא 'כַּמָּה שֶׁאַתָּה יָכוֹל' - 5 דַּקּוֹת זֶה כְּבָר מַסְפִּיק הַרְבֵּה בִּשְׁבִילְךָ? אִי תַּתְחִיל עִם 5 דַּקּוֹת! אֲבָל בָּחוּר שֶׁהוּא רְצִינִי בֶּאֱמֶת, יַעֲשֶׂה חֶשְׁבּוֹן לְעַצְמוֹ "מַה יִּהְיֶה כְּבָר אִם אוֹסִיף עוֹד 5 דַּקּוֹת - רֶבַע שָׁעָה - 20 דַּקּוֹת... אַף אֶחָד לֹא קוֹשֵׁר אוֹתְךָ אֶל הַשָּׁעוֹן! תְּדַבֵּר!

נָכוֹן שֶׁרַבֵּנוּ זַ"ל דִּבֵּר הַרְבֵּה מִמַּעֲלַת "שָׁעָה" הִתְבּוֹדְדוּת, אֲבָל אֵיךְ מַגִּיעִים לַ"שָׁעָה" הַזֹּאת? הֲרֵי לֹא כָּל אֶחָד מְסֻגָּל לְהַתְחִיל מִיָּד עִם "שָׁעָה" שְׁלֵמָה, עַל כֵּן מַתְחִילִים עִם "שָׁעָה קְטַנָּה", כָּל אֶחָד כְּפִי עִנְיָנוֹ, וְעַל דֶּרֶךְ שֶׁאוֹמְרִים בִּבְרַכַּת הַמָּזוֹן שֶׁהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ זָן וּמְפַרְנֵס אוֹתָנוּ בְּכָל יוֹם וּבְכָל עֵת וּבְכָל "שָׁעָה", וְשָׁעָה קְטַנָּה זֹאת לְאַט לְאַט מַמְשִׁיכָה לְהִתְרַחֵב לְעוֹד "שָׁעָה קְטַנָּה" וְעוֹד "שָׁעָה קְטַנָּה" עַד שֶׁלְּבַסּוֹף יַגִּיעַ לְשָׁעָה שְׁלֵמָה וּגְדוֹלָה, וַאֲפִלּוּ לֹא יַבְחִין שֶׁכְּבָר עָבְרָה שָׁעָה שְׁלֵמָה בְּדִבּוּרוֹ אֶל הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא.

יֵשׁ כָּל כָּךְ הַרְבֵּה מַה לְדַבֵּר אֶל הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא... אֲבָל נַתְחִיל בְּפָשְׁטוּת, לְבַקֵּשׁ כָּל דָּבָר שֶׁאֲנַחְנוּ צְרִיכִים

- "אֲנִי רוֹצָה לִהְיוֹת רְצִינִי, רִבּוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם! יֵשׁ לִי יֵצֶר הָרָע, וַאֲנִי מְבַקֵּשׁ מִמְּךָ, אֲנִי רוֹצָה לִהְיוֹת רְצִינִי!"...

הַטֶּבַע שֶׁל הָאָדָם - שֶׁיֵּשׁ לוֹ יֵצֶר הָרָע, אֵין טָעֲנָה עַל הָאָדָם "מַדּוּעַ יֵשׁ לוֹ מְשִׂיכוֹת לֹא טוֹבוֹת", אֶלָּא הַטַּעֲנָה הִיא הָאִם אַתָּה יוֹצֵא מִזֶּה וְאַתָּה קָם! אַתָּה יוֹצֵא אֶל הַמִּלְחָמָה, וְאַתָּה מוּכָן לָזֶה! אַתָּה יוֹדֵעַ שֶׁעוֹמֵד הִנְךָ עַתָּה עַל שְׂדֵה קְרָב, וְאַתָּה צָרִיךְ לִלְחֹם!

"עַל מַה לְהִתְפַּלֵּל??" תִּתְפַּלֵּל שֶׁתִּזְכֶּה לְהַגִּיעַ לְרַבֵּנוּ, שֶׁהַכֹּל יִהְיֶה בְּסֵדֶר, שֶׁנִּזְכֶּה בְּעֶזְרַת ה' לְהַגִּיעַ לְחַיִּים וּלְשָׁלוֹם, וְלִפְעֹל כָּל מַה שֶּׁצְּרִיכִים...

הַשָּׁנָה זֶה הַרְבֵּה יוֹתֵר קָצָר מִכָּל הַשָּׁנִים, כִּי רֹאשׁ הַשָּׁנָה זֶה בְּשַׁבָּת [שַׁבָּת וְיוֹם רִאשׁוֹן], וְעַל פִּי רֹב נִמְצָאִים בַּשַּׁבָּת שֶׁלְּפָנָיו אוֹ שַׁבָּת שְׁאַחֲרָיו, וְהַשָּׁנָה זֶה רַק שַׁבָּת וְיוֹם רִאשׁוֹן, שְׁנֵי יָמִים שֶׁבָּהֶם יְכוֹלִים לִפְעֹל כָּל מִשְׁאֲלוֹת לִבֵּנוּ לְטוֹבָה! וְעָלֵינוּ לְהִתְפַּלֵּל שֶׁנִּזְכֶּה לְהַגִּיעַ לְרַבֵּנוּ עַל רֹאשׁ הַשָּׁנָה, וְעָלֵינוּ לְנַצֵּל מְאֹד מְאֹד כָּל דַּקָּה וְרֶגַע שָׁם, לָבוֹא אֶל הַציּוּן וּלְהִתְפַּלֵּל; אֲנַחְנוּ מְקַבְּלִים כָּזֹאת מַתָּנָה מֵהַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא, וְעָלֵינוּ לְהַעֲרִיךְ אֶת זֶה, וְלֹא לְזַלְזֵל בְּזֶה חַס וְשָׁלוֹם.

זֶה עִנְיַן שֶׁל תְּפִלָּה וְהִתְבּוֹדְדוּת - כָּל יוֹם קְצָת!

"מָתַי לְהִתְבּוֹדֵד?", הִנֵּה אַתֶּם מְמַלְּאִים אֶת הַדַּפִּים שֶׁל סֵדֶר הַלִּמּוּד, רְאוּ לְהוֹסִיף שָׁם גַּם הִתְבּוֹדְדוּת - בְּפָרָט הַבַּחוּרִים הַחֲדָשִׁים שֶׁעַכְשָׁו עָלוּ לַיְשִׁיבָה; מָתַי לְהִתְבּוֹדֵד? אִי אֶפְשָׁר לְהַגִּיד בְּאֹפֶן כְּלָלִי, אֶלָּא כָּל אֶחָד וְאֶחָד כְּפִי בְּחִינָתוֹ; אִם שׁוֹאֲלִים אוֹתִי מָתַי הַזְּמַן הֲכִי טוֹב - בַּבֹּקֶר לִפְנֵי הַתְּפִלָּה! קַמְתִּ קְצָת מֻקְדָּם - חֲצִי שָׁעָה לִפְנֵי הַזְּמַן שֶׁאַתָּה רָגִיל לָקוּם, וְאַתָּה מִתְבּוֹדֵד! אִם צְרִיכִים לִהְיוֹת פֹּה בַּיְשִׁיבָה בְּשָׁעָה 8:30, בָּחוּר יָכוֹל לָקוּם בְּ7:00 אוֹ 7:30, קוֹפֵץ לַמִּקְוֶה, וְיֵשׁ לוֹ זְמַן, רֶבַע שָׁעָה, חֲצִי שָׁעָה, כַּמָּה שֶׁאַתָּה יָכוֹל, לְדַבֵּר כַּמָּה דְּבוּרִים לְהַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא לִפְנֵי הַתְּפִלָּה - זֶה הַמְּעֻלֶּה מִכָּל הַיּוֹם!

מוּבָא מֵהָרַב הַקָּדוֹשׁ מִקָּארְלִין זי"ע, שֶׁהַזְּמַן שֶׁלִּפְנֵי הַתְּפִלָּה, שֶׁאָז הַמֹּחַ טָרִי וְרַעֲנָן, וְעוֹד לֹא נִכְנָס לְכָל בִּלְבּוּלֵי הַיּוֹם, בְּכָל שִׁשֶּׁת יְמֵי הַשָּׁבוּעַ אָז הוּא הַזְּמַן שֶׁיְּכוֹלִים לְהַרְגִּישׁ גַּן עֵדֶן הַתַּחְתּוֹן, וּבְשַׁבָּת - אִם אָדָם זוֹכֶה לָקוּם קְצָת לִפְנֵי הַתְּפִלָּה (אֲנַחְנוּ לֹא מִתְפַּלְּלִים כָּל כָּךְ מֻקְדָּם... יֵשׁ קְצָת זְמַן), וּלְבַלּוֹת קְצָת זְמַן בִּתְפִלָּה וְהִתְבּוֹדְדוּת לְהַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא - אָז זֶה גַּן עֵדֶן הָעֶלְיוֹן!

הַכְּלָל, הַזְּמַן הֲכִי מְסֻגָּל לְהִתְבּוֹדֵד הוּא בַּבֹּקֶר קוֹדֶם הַתְּפִלָּה, כִּי אָז הַמֹּחַ נָקִי וְטָרִי, וְאִם זוֹכִים מִקֹּדֶם לְקִפְּץ לַמִּקְוֶה - זֶה הֲכִי טוֹב! וְאִתָּם יְכוֹלִים לְצָרֵף לָזֶה גַּם אֶת הַדֶּרֶךְ שֶׁאִתָּם הוֹלְכִים אֶל הַיְשִׁיבָה, בְּחִינַת "מְהַלֵּךְ בְּדֶרֶךְ יְחִידִי"; לִפְנֵי הַתְּפִלָּה לֹא צְרִיכִים לָלֶכֶת בְּיַחַד עִם חֲבֵרִים וּלְפַטְפֵּט וְכוּ', צַדִּיקִים הַקְּפִידוּ מְאֹד שֶׁלֹּא לְדַבֵּר דִּבּוּרִים יְתֵרִים קֹדֶם הַתְּפִלָּה! עַד כְּדֵי כָּךְ, שֶׁהָיוּ כָּאֵלּוּ שֶׁלֹּא אָמְרוּ תְּהִלִּים קֹדֶם הַתְּפִלָּה... כִּי אָז הוּא זְמַן מְיֻחָד שֶׁאָדָם יָכוֹל לְקַשֵּׁר אֶת עַצְמוֹ בְּקֶשֶׁר יָשִׁיר אֶל הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא, וְאֹשֶׁר הַזּוֹכֶה לְדַבֵּר אָז דִּבּוּרִים אֶל הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא; זֶה זְמַן מְעֻלֶּה מִכָּל הַיּוֹם!

זֶה הַזְּמַן הֲכִי טוֹב לְהִתְבּוֹדֵד - אִם אַתֶּם מִתְלַבְּטִים מָתַי לְהִתְבּוֹדֵד, וְאֵכֶן אֵין זֶה מְעֻכָּב... אִם קָרָה וְלֹא הִסְפַּקְתֶּם, בָּחוּר קֻם מְאֻחָר וְצָרִיךְ לָרוּץ בְּזְרִיזוּת אֶל הַיְשִׁיבָה, יִרְאֶה לְתַפֵּס זְמַן לְהִתְבּוֹדְדוּת בְּמֶשֶׁךְ הַיּוֹם - בַּהַפְסָקָה וְכַדּוֹ'.

הֲרֵי יֵשׁ לָכֶם בְּאֶמְצַע הַיּוֹם הַפְסָקָה מְאֹד אֲרֻכָּה - לְמַעְלָה מִשָּׁעָתַיִם, וְאֵז יְכוֹלִים קְצָת לָנוּחַ, אֵין בְּזֶה שׁוּם בְּעָיָה שֶׁבַּחוּר רְצִינִי שֶׁיֵּשֵׁב וְלָמַד עַד שָׁעָה מְאֻחֶרֶת בַּלַּיְלָה, וּמַרְגִּישׁ בְּמַהֲלַךְ הַיּוֹם קְצָת עֲיֵפוּת, שֶׁיָּנוּחַ חֲצִי שָׁעָה בְּאֶמְצַע הַיּוֹם; הַפְסָקָה כָּל כָּךְ גְּדוֹלָה - לְמַעְלָה מִשָּׁעָתַיִם, אֲצִלִי זֶה זְמַן מְאֹד מְכֻבָּד... מַה כְּבָר יֵשׁ לַעֲשׂוֹת בְּכָזֶה הַרְבֵּה זְמַן? אוֹכְלִים - בְּמֶשֶׁךְ כַּמָּה דַּקּוֹת, כְּשֶׁיֵּשׁ צוֹרֶךְ נוֹתְנִין נִיחָא לַמֹּחִין כַּחֲצִי שָׁעָה, וְהִנֵּה יֵשׁ לְךָ שָׁעָה - שָׁעָה וַחֲצִי לְאֵילּוּ לְמוּדִים קְדוֹשִׁים, לְדַבֵּר דִּבּוּרִים אֶל הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא; יֵשׁ זְמַן! אִם בָּחוּר מְמַלֵּא אֶת הַזְּמַן כְּמוֹ שֶׁצָּרִיךְ - זֶה גַּן עֵדֶן מַמָּשׁ!

"לעורר האדם משנתו"

הדיבורים הנפלאים על "סיפורי מעשיות" יוצאים לאור עולם!

ממכבש הדפוס אך יצאו לאור עולם גיליונות מתוך הספר הקדוש "בתוך הנחל - סיפורי מעשיות", המכילים בתוכם את שיחותיו המתוקות של מורינו הרה"צ שליט"א על דברי רבינו ז"ל בסיפורי מעשיות.

מי שזכה פעם לשבות ביבנאל עיר ברסלב, יודע שאחד הזמנים המרוממים של השבת הנפלאה בהיכל הקודש, הוא בעת שמסתיימת תפילת מוסף, וקהל אנ"ש מתיישבים לקידושא רבה אחר התפילה, ובתוך הטעימה לכבוד שבת קודש פותח מורינו הרה"צ שליט"א את הספר הקדוש "סיפורי מעשיות" של רבינו ז"ל, וכמנהג אנ"ש מקדמת דנא - ללמוד בו מדי שבת בבוקר בבתי מדרשינו, מתחיל ואומר בנעימות מדברי רבינו ז"ל, ואחר כך מתחיל לבאר במתק לשונו לעובדא ולמעשה, לימודים חיים ונעימים לקחת אותם לחיים היומיומיים על פי דרכו המתוקה של רבינו ז"ל, אמונה טהורה שתלווה אותנו בכל צעד ושעל, למצוא אותו יתברך ולדעת תמיד ביישוב הדעת איך לעבדו בלבב שלם, ולהכניס שמחה ואמונה בבתינו ומשפחתינו.

את זיוו ונועם הדיבורים האלו קשה להעלות על פני הכתב, אך בכמה שאפשר - ישבו להם צוות יקר מאנ"ש וחרטו על גבי הגליון שיחות אלו, למען יעמדו ימים רבים, להטעים לעמך בית ישראל את האור השורה בהיכלו של רביז"ל. בשורה טובה התבשרנו, כי ממכבש הדפוס אך יצאו קונטרסים המכילים בתוכם שיחות מורינו שליט"א על מעשה א' ומעשה ב' מסיפורי מעשיות.

את הקונטרסים ניתן להשיג אצל המפיצים היקרים, ביבנאל עיר ברסלב, ובע"ה ב"קלויז מוהרא"ש" באומן.

"הָעוֹלָם אוֹמְרִים שֶׁסִּפּוּרֵי מַעֲשִׂיּוֹת מְסֻגָּל לְשֵׁנָה, וַאֲנִי אָמַרְתִּי שֶׁעַל יְדֵי סִפּוּרֵי מַעֲשִׂיּוֹת מְעוֹרְרִין בְּנֵי אָדָם מִשְּׁנָתָם" (חיי מוהר"ן כה)

נוסעים לצדיק!

בשבוע שלפני ראש השנה, יזכו עשרות הגבולות של מדינת אוקראינה, לראות מחזה יוצא מן הכלל, רבבות חסידים ואנשי מעשה, והמוני עמך בית ישראל יעברו ברגל ברכבים וברכבות, וימשיכו בלב מתרונן בנסיעה ארוכה אל תוך אוקראינה, עד למקום ציון קבורת רבינו הקדוש באומן.

הרה"ק ר' יודל מדאשיב זי"ע והרה"ק ר' שמואל אייזיק זי"ע - תלמידיו הקדושים של רבינו ז"ל, היו נוהגים לנסוע נסיעה ארוכה מהעיר דאשיב אל מעדוודיווקע - שם גר רבינו ז"ל, פעם אחת רצו לקבוע מקומם סמוך יותר, להיות קרובים תמיד אל רבינו ז"ל וכן עשו, אז אמר רבינו שהוא מתגעגע מאד אחר הדרכים שלהם שהיו נוסעים בהם אליו, ואמר שבכל פסיעה ופסיעה שלהם, כשנסעו אליו, נברא מלאך מכל פסיעה ופסיעה.

ואמרו לו: הלא גם כמה יגיעות יש לנו וכמה פסיעות אנו הולכים קודם ששוכרין את העגלה לנסוע.

והשיב רבינו ז"ל: בוודאי גם זה בכלל, כי גם מאלו הפסיעות נברא מלאך מכל פסיעה ופסיעה.

ובערב ראש השנה אחרון לחיי רבינו, באומן, דיבר מעניין זה, ואמר בזו הלשון:

"אַחֲלַי, שֶׁאֲזַכֶּה לִרְאוֹת אוֹר בְּהִירוּת הַדֶּרֶךְ שֶׁאַתֶּם נוֹסְעִים עָלָיו אֵלַי" (חיי מוהר"ן סימן רצ"א).

עוד אמר רבינו ז"ל: "כשנוסע להצדיק, הוא משליך מעליו משאוי גדולה, כי **מאחר שנוסע - כבר יש לו אמונה**, שהוא הפך אפיקורסות" (שיחות הר"ן שיחה ל"ז).

אין אנו יודעים מדוע זכינו בדורנו אנו שוב לטעום בריבוי גדול מנועם הדרך אל הצדיק, הורגלנו בעשרות השנים האחרונות לנסיעה קלה יותר ורק קראנו את סיפורי ההוד על החסידים בדורות עברו שנסעו במסירות נפש. והנה, מסבב כל הסיבות מסבב כזאת, ובוודאי דבר זה, של רבבות נוסעים על הדרך באמונת חכמים תמימה, עושה תיקונים כאלו שאין אנו יכולים בכלל לשער. "**הַדְּרָכִים תְּאַבֵּים שֶׁיִּסַּע עוֹד אֶחָד עֲלֵיהֶם לְהַצַּדִּיק הָאֱמֶת**" (חיי מוהר"ן סימן שט"ו).

היסטוריה!

לראשונה תפילות בבנין הקלויז החדש

היסטוריה נרשמת השנה, כאשר לראשונה נכנסים תלמידי היכל הקודש השנה לבנין קבע, שעתיד בעזר השם להמשיך להבנות בשנה הקרובה ברוב פאר והדר.

מורינו הרה"צ שליט"א התבטא על בנין זה, המעשה המובא בגמרא (תענית כ"ה) מרבי חנינא בן דוסא, שבא אליו אשה אחת ואמרה שבנתה בית אך קורות הגג אינם מספיקים להגיע מכותל לכותל, הבית אינו מקורה, ובירך אותה רבי חנינא, ונעשה נס והקורות התארכו, ומובא בגמרא: תניא, פלימו אומר: אני ראיתי אותו הבית והיו קורותיו יוצאות אמה לכאן ואמה לכאן, ואמרו לי בית זה שקירה רבי חנינא בן דוסא בתפלתו", בלי להיות קבלן, בלי כלי עבודה... רק עם תפילה! אדם שיש לו תפילה הוא לא מתפעל משום דבר, אם צריך לבנות בנין - מתפללים, וזה הבנין "קלויז מוהרא"ש" באומן, זה בנין של תפילה!

בראש השנה הזה, כבר יוכלו אנ"ש להשתמש בבית המדרש הגדול, שאף שעדיין נמצא באמצע בנייתו, הוא מוכשר בימים אלו לתפילה, בחיפוי הקירות לתפארת בית השם, וריהוט חדש.

השותפים היקרים - אנ"ש שליבם הטוב נדבם להיות מבוני הבית הגדול והקדוש מקבלים מקום של כבוד בקדמת ההיכל, כאות הכרת הטוב למסירותם לדבר הראש השנה של רבינו ז"ל.

בערב ראש השנה, יתקיים בע"ה מעמד קביעת מזוזה בפתח הראשי, על ידי מורינו הרה"צ שליט"א, תוך שמחה של מצווה ושבח והודיה להשם יתברך על כל החסד הגדול.

אוהל הכנסת אורחים במשך ימי הקיבוץ

עוד חידוש נפלא שמתחיל מהשנה: אוהל ענק מוקם לצד בנין הקלויז, בו יחולקו על ידי מפעל הכנסת אורחים "אוהל מוהרא"ש" כיבוד ושתיה במשך כל זמן הקיבוץ, לפני החג ובין התפילות, וגם בע"ה במוצאי החג, כשנחפזים לעלות על ההסעות הרבות לכיוון הגבולות, יוכלו רבבות אנ"ש לעבור במתחם לקחת מדי טעימה כצידה לדרך הארוכה. **אכלו מעדנים ושתו ממתקים כי חדות ה' היא מעוזכם!**

// לפאר ולרומם

השלמת הריהוט המפואר לבית המדרש הגדול "היכל מוהרא"ש": בימים אלו מחכים למשלוח עמוד התפילה לחזן ועמוד ושולחן למורינו הרה"צ שליט"א. אנ"ש שרוצים לזכות במצווה חשובה זו, לפאר ולרומם בית ה', יכולים לפנות לגבאי המסור ר' דניאל גרוס הי"ו.

// שמחת אמת

מורינו הרה"צ שליט"א נוטל ידיו לשמחת החתונה לבן משגיח דישיבתנו הרה"ח ר' מנחם מענדל פוקס הי"ו, בהיכל מוהרא"ש, כמנהג אנ"ש בשמחה פנימית ואמיתית בלי שום הוצאות מופרזות ויתירות בשביל כבוד מדומה.

// סיום תיקוני זוהר

בסיום ימי בין המצרים, התקיים ב"שטיבל מוהרא"ש" מעמד הסיומים על "תיקוני זוהר", על ידי בחורי אנ"ש שצייתו להתעוררות מפי מורינו הרה"צ שליט"א לגרוס בתיקוני זוהר בבין המצרים כדי לבנות קן לשכינה הקדושה ולטהר את הנשמה. במעמד חילק מורינו הרה"צ שליט"א ספרי קודש כתשורה לבחורים המסיימים.

// תרומות ומעשרות

מורינו הרה"צ שליט"א בהפרשת תרומות ומעשרות מפירות מנגו הגדלים בחצר חתנו הרה"ח ר' אלימלך שארף הי"ו, ובשמחה של מצווה לאחר מכן.

// בחורי חמד

מורינו הרה"צ שליט"א מביט בקורת רוח ברשימות הבחורים שניצלו את הזמן היקר בבין הזמנים, וחטפו שיעורים כסדרן, הבחורים זכו לקבל מילגות תמיכה לנסיעה לרבינו ז"ל מידי מורינו שליט"א.

ערב ראש חודש אלול

נסיעה עם אנ"ש לקברי צדיקים

בשעות אחה"צ של ער"ח אלול, יצא הרה"צ שליט"א עם מאות מאנשי שלומינו לנסיעה השנתית לקברי צדיקים.

תחילה הגיע הרה"צ שליט"א לציון ר' חנינא בן דוסא, הנמצא בעיר 'עראבה' [ובזמן הגמרא היה נקרא המקום 'ערב'], שם השתפך בתפילה והתבודדות משך למעלה משעה, יחד עם כלל הנוכחים, ששפכו שיח ותחינה בהאי אתרא קדישא, מקום מנוחת כבודו של התנא הקדוש הזה רבי חנינא, שרק משמו לבד מקבלים התעוררות נפלא לתפילה: "חנינא" לשון של תחינה (כך אמר פעם הרה"צ שליט"א), וכידוע בדברי הגמ' לרוב גודל הניסים שהיו אצלו השכם והערב.

לאחמ"כ, נסעו יחדיו לקצה העיר, שם טמון התנא הקדוש ר' ראובן בן אצטרובלי, ושם דיבר הרה"צ שליט"א כמה דיבורים יקרים מעניינא דהאי תנא קדישא ועניינא דיומא, כי הרי ר' ראובן בן אצטורבלי הוא בעל המאמר (מו"ק יח.) "מן התורה מן הנביאים ומן הכתובים מה' אשה לאיש", והרי כמעט ונכנסים לחודש אלול, שעליו אומר רביז"ל שהוא זמן של מציאת הזיווג, והאריך הרה"צ שליט"א בעניין זה, שעיקר מציאת הזיווג הוא ע"י הצדיק (ליקו"מ ח"ב סי' פט), וצריך האדם לבטל את עצמו לגמרי וכו', וכן דיבר מעט מר' חנינא בן דוסא, כמה ניסים ונפלאות היה פועל בכח תפילתו ואמונתו.

אח"כ החל הרה"צ שליט"א בניגון "יחדשהו", ולאחמ"כ ניגון של שמחה, ולאחריו יצא עם כלל אנשי שלומינו לציון יונתן בן עוזיאל שבעמוקה.

כשהגיעו לעמוקה, היה כבר סמוך לשקיעה, ואחר התבודדות של כמה דקות על הציון הקדוש, התפללו בחצר הציון תפילת מנחה ויו"כ קטן, בהתעוררות רבה לקראת החודש הנורא שאליו זה עתה נכנסים, והיה קידוש ה' לראות איך אנשי שלומינו מתפללים בקול ובהתעוררות.

קודם מעריב, דיבר הרה"צ שליט"א עוד כמה דיבורים קדושים, ובפתח דבריו הזכיר מאמר חכמינו הק' על יונתן בן עוזיאל "כל עוף הפורח מעליו - נשרף", והסביר שמצינו לפעמים על עוף שמורה על קליפה ושד, על דרך (איוב ה ז) ובני רשף יגביהו עוף (ע' פירש"י דברים ב כד), ויונתן בן עוזיאל בכח לימוד התורה שלו שרף את כל הקליפות.

וקישר זאת לציון התנא הזה, שמקובל בעולם שמסוגל לזיווגים, על פי הנ"ל זה מובן מאד, כי 'זיווג' הוא גם שלום בית, וכדי לזכות לשלום בית אדם צריך לקנות בנפשו את המידה הזאת של "עוף הפורח - נשרף", 'עוף הפורח' הוא ענין של גאווה וישות, שאדם רוצה להשתלט בבית וכו', ואת זה צריכים לשרוף!

והאריך מעט בעניין הזה, כמה צריך אדם לשמור שלא ישתלט על אשתו, ויהיה כמו שוטר, ויכריח את כולם לשמוע בקולו בדרך של תקיפות וכו', ופעמים שכך הוא אצל האשה - שמשתלטת ונותנת פקודות, ומוכרחים לאמץ את הלימוד הזה של "עוף הפורח באויר - נשרף", לשרוף את כל הגאות הזאת, שישמור אדם שכל דיבורו יהיה בנחת, וכדרך הצדיקים, שכל דיבוריהם בנחת, ואפילו כשמבקשים משהו זה בדרך תחנונים "אולי נעשה כך וכך", ולא "תעשה כך וכך!" בדרך של נתינת פקודה.

ודיבר הרה"צ שליט"א גם מענין התרגום של יונתן בן עוזיאל על הנביאים, וכבר האריך בזה בשיעור השבועי אח"כ בעיה"ק צפת"ו.

אח"כ התפללו תפילת מעריב דליל א' דר"ח אלול, ולאחמ"כ פצחו בריקוד נלהב בשירת המילים הקדושות של תפילות הימים הנוראים "זכרנו לחיים", "מי כמוך", "וכתוב לחיים טובים", "בספר חיים", וכן כמה ניגונים מעניין הנסיעה הקדושה לרבינו ז"ל - "הראש השנה שלי עולה על הכל" וכו', ולאחמ"כ נכנס שוב הרה"צ שליט"א אל הציון הקדוש, התבודד מעט, ויצא ברוב עם אל הרכב.

מעמוקה עלו ונסעו לעבר עיה"ק צפת, שם הגיעו לציון נחום איש גמזו - הנמצא באמצע העיר, ואחר תפילה והתבודדות נסעו לציון בנימין הצדיק, ולאחמ"כ ישבו אנשי שלומינו לטעום מיני מזונות ושתיה באולם סמוך, ושם שרו כמה ניגוני התעוררות מעניינא דיומא - "וידע כל פעול", "אבינו מלכנו אין לנו מלך אלא אתה", ולאחמ"כ מסר הרה"צ שליט"א את השיעור השבועי, שם סיכם את סדר הנסיעה יחד עם לימודים קדושים ונפלאים מהצדיקים הנוראים שזכינו להיות במקום מנוחתם.

לאחמ"כ חילק הרה"צ שליט"א 'לחיים' ופירות, ושבו ליבנאל עיר ברסלב - עיר השמחה, אחר שבוודאי זכו לפעול ישועות ורחמים בכל העניינים, לקראת השנה החדשה, שתהא שנה טובה ומתוקה, שנת גאולה וישועה, אמן ואמן!

// בין הזמנים

קומזיץ שירי התעוררות ודיבורי התחזקות מפי ראש הישיבה הרה"ג ר' אליעזר אדלשטיין שליט"א, נערך בימי בין הזמנים, לבחורי ובוגרי ישיבת "אור מוהרא"ש".

// קביעת מזוזה

קביעת מזוזה באגף החדש בבית המדרש הגדול "היכל מוהרא"ש", בו בונים בימים אלו את היכל התורה.

// בנות מוהרא"ש

מורינו הרה"צ שליט"א בקביעת מזוזה לכיתה חדשה בבית הספר "בנות מוהרא"ש", במהלך הביקור לרגל תחילת שנת הלימודים מסר שיחת חיזוק לבנות, ללכת בגאווה ובשמחה בדרך רבינו ז"ל, בצניעות ובעדינות ולהשמר מפגעי הטכנולוגיה.

// זכותו יגן עלינו

בהשתטחות על הציון הק' של מוהרא"ש ז"ל ערב ר"ח חודש אלול.

// בספר חיים

לקראת השנה החדשה הבעל"ט הגיעו נציגי הנהלת "לאומית שירותי בריאות" לקבל את ברכת הרה"צ שליט"א, שקיבלם במאור פנים והביע התעניינות בפעילות המבורכת שלהם ביבנאל עיר ברסלב, וציין לשבח את מרפאת השניים החדשה שנפתחה לרווחת אנ"ש.

// ברכת השנים

בקבלת קהל למשפחות אנ"ש להתברך בברכת שנה טובה ומתוקה בספרן של צדיקים.

יֵשׁ לִי לַחַץ

בִּימֵי רֹאשׁ הַשָּׁנָה, זֶה בִּשְׁבִילִי הַיָּמִים הֲכִי קָשִׁים...

לְמוֹרֵנוּ הָרַב הַצַּדִּיק שְׁלִיטָ"א שָׁלוֹם וּבְרָכָה.
יֵשׁ לִי בְּעָיָה שֶׁמְּלַוָּה אוֹתִי זְמַן רַב, וְדִבַּרְתִּי עִם עוֹד נָשִׁים וְרָאִיתִי שֶׁגַּם לָהֶן זֶה קוֹרֶה, וְאֶשְׁמַח אִם תּוּכְלוּ לַעֲזֹר לִי, בְּחֹדֶשׁ אֱלוּל אֲנִי נִכְנֶסֶת מַמָּשׁ לְלַחַץ וַאֲפִלּוּ לִדְכָאוֹן קַל מֵרֹב פַּחַד.
אֲנִי יוֹדַעַת שֶׁצָּרִיךְ לִפְחֹד וְלִרְעֹד בְּחֹדֶשׁ אֱלוּל מֵאֵימַת הַדִּין וְכוּ', אֲנִי בְּטוּחָה שֶׁה' רוֹצֶה שֶׁאֶהְיֶה שְׂמֵחָה, אֲבָל קָשֶׁה לִי לִשְׁלֹט עַל זֶה, אֲנִי מְפַחֶדֶת שֶׁלֹּא אֶעֱשֶׂה מַה שֶּׁצָּרִיךְ לַעֲשׂוֹת וְלֹא אֶתְפַּלֵּל מַסְפִּיק וְכוּ'.
וּבְרֹאשׁ הַשָּׁנָה מִבְּחִינָתִי זֶה הַיּוֹם הֲכִי קָשֶׁה לִי בַּשָּׁנָה, אֲנִי פָּשׁוּט לְחוּצָה וַחֲרֵדָה מֵהַיּוֹם הַזֶּה כָּל הַשָּׁנָה. זֶה נִשְׁמָע מָגְזָם, אֲבָל אֲנִי חַיֶּבֶת עֵצָה, מַה אֲנִי אֲמוּרָה לַעֲשׂוֹת בְּתוֹר אִשָּׁה? מַה אֲנִי חַיֶּבֶת בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה? אֲנִי פּוֹחֶדֶת שֶׁלֹּא אֶשְׁמֹר מַסְפִּיק עַל הַמַּחֲשָׁבָה, שֶׁלֹּא אֶתְפַּלֵּל כְּמוֹ שֶׁצָּרִיךְ. כִּי מוֹהֲרָא"שׁ זַ"ל כּוֹתֵב שֶׁהַיּוֹם הַזֶּה מַשְׁפִּיעַ עַל כָּל הַשָּׁנָה, וַאֲנִי מַמָּשׁ נִכְנֶסֶת מִזֶּה לַחֲרֵדָה וּמְחַכָּה כְּבָר שֶׁהַיָּמִים הָאֵלּוּ יַעַבְרוּ. מַה עוֹשִׂים?
תּוֹדָה רַבָּה עַל הַכֹּל

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם ה' לְסֵדֶר כִּי תֵצֵא ז' אֱלוּל תשפ"ג

שָׁלוֹם רָב אֵל ... תִּחְיֶה.

לְנָכוֹן קִבַּלְתִּי מִכְתָּבֵךְ.

הָעִנְיָן הַזֶּה שֶׁכָּתַבְתְּ הוּא בְּעָיָה מְאוֹד מְצוּיָה, לֹא רַק אֵצֶל נָשִׁים, אֶלָּא גַּם אֵצֶל גְּבָרִים, וְעִם קְצָת הַדְרָכָה יִשָּׁרֶה בְּלִמּוּדֵי רַבֵּנוּ זַ"ל אֶפְשָׁר לְהַפֵּךְ אֶת הַכֹּל מִן הַקְּצָה אֶל הַקְּצָה, עַד שֶׁיִּהְיוּ זְמַנִּים וּתְקוּפוֹת אֵלּוּ הֲכִי שְׂמֵחִים בַּשָּׁנָה.

דָּבָר זֶה קוֹרֶה אֵצֶל הַרְבֵּה בְּנֵי אָדָם, וְדַיְקָא אֵצֶל אֵלּוּ שֶׁבְּרוּךְ הַשֵּׁם יֵשׁ לָהֶם יִרְאַת שָׁמַיִם וְאֵימַת הַדִּין, שֶׁבְּכָל פַּעַם שֶׁמַּגִּיעַ זְמַן שֶׁל רְצִינוּת יִתֵּרָה, כְּמוֹ חֹדֶשׁ אֱלוּל וִימֵי תְּשׁוּבָה וְכַדּוֹמֶה, הֵם נִכְנָסִים לְלַחַץ וּמָתַח גָּדוֹל, וְדוֹאֲגִים מְאוֹד אֵיךְ יְמַלְּאוּ יָמִים קְדוֹשִׁים אֵלּוּ כָּרָאוּי, וְלִפְעֹל בָּהֶם כָּל

מַה שֶּׁצְּרִיכִין, עַד שֶׁזֶּה גּוֹרֵם לָהֶם מָרָה שְׁחוֹרָה וְדִכָּאוֹן פְּנִימִי, וְקָשֶׁה לָהֶם לְהִתְפַּקֵּד וְלַעֲשׂוֹת אֶת מַה שֶּׁצְּרִיכִים, וְנִתְקָעִים אֶצְלָם (דָּנִיֵּאל י ח): "וְהוֹדִי נֶהְפַּךְ עָלַי לְמַשְׁחִית", הַהוֹד וְהַיֹּפִי שֶׁל הַחַיִּים, שֶׁהֵם זְמַנִּים וְעִתּוֹתֵי רָצוֹן כַּאֲלוּ, נֶהֱפַךְ עֲלֵיהֶם לַמַּשְׁחִית וּלְמָרָה שְׁחוֹרָה רַחֲמָנָא לִצְלָן, וּמְאַבְּדִים בְּיָדִים אוֹצָרוֹת וּסְגֻלּוֹת יְקָרוֹת שֶׁהָיוּ יְכוֹלִים לִרְכֹּשׁ לָרֹב.

עַל כֵּן רֹאשׁ וְרִאשׁוֹן עַל הָאָדָם לְדַעַת שֶׁכָּל דָּבָר, אֲפִלּוּ שֶׁנִּרְאֶה כְּקֹדֶשׁ קָדָשִׁים, אִם זֶה גּוֹרֵם עַצְבוּת וּמָרָה שְׁחוֹרָה לְאָדָם - זֶה כָּל כָּלּוֹ מִן הַסִּטְרָא אַחֲרָא, שֶׁמִּתְנַכֵּל לְתָפֵס הָאָדָם בִּרְשָׁתוֹ, אֵצֶל סִטְרָא דִּקְדֻשָּׁה אֵין מָתָח לַחַץ וַחֲרָדוֹת, אֶלָּא שִׂמְחָה עֹז וְחֶדְוָה, וּכְמוֹ שֶׁכָּתוּב (דִּבְרֵי הַיָּמִים א טז, כז): "עֹז וְחֶדְוָה בִּמְקוֹמוֹ", מִי שֶׁנִּמְצָא בִּמְקוֹמוֹ שֶׁל הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ וְרוֹצֶה לְהִתְקָרֵב אֵלָיו יִתְבָּרַךְ בֶּאֱמֶת, הוּא תָּמִיד שָׂרוּי בְּשִׂמְחָה וְחֶדְוָה בְּלִי לְחָצִים כְּלָל, וְזֶהוּ הַסִּימָן הֲכִי מְבֻהָק לְאָדָם לְדַעַת שֶׁנִּמְצָא בַּמָּקוֹם הַנָּכוֹן, כְּשֶׁשִּׂמְחַת הַחַיִּים מְלַוָּה אוֹתוֹ תָּמִיד, וְאֵינוֹ נוֹתֵן מָקוֹם לְחֲשָׁשׁוֹת וּדְאָגוֹת יְתֵרוֹת לְהֶאָחֵז בּוֹ כְּלָל, אָז יֵדַע שֶׁנִּמְצָא עַל הַמַּסְלוּל הַנָּכוֹן, וְיַגִּיעַ לְתִכְלִית הַנִּרְצֶה.

רַבֵּנוּ זַ"ל הִזְהִיר אוֹתָנוּ מְאֹד מִ"חֻמְרוֹת יְתֵרוֹת", וְאָמַר רַבֵּנוּ זַ"ל (לִקּוּטֵי מוֹהֲר"ן חֵלֶק ב', סִימָן מ"ד): גַּם מֵחָכְמוֹת שֶׁיֵּשׁ בַּעֲבוֹדַת הַשֵּׁם בְּעַצְמוֹ צָרִיךְ לְהַרְחִיק מְאֹד, כִּי כָּל אֵלּוּ הַחָכְמוֹת שֶׁל הָעוֹלָם, שֶׁיֵּשׁ לְהַנְכָּסִין וּמַתְחִילִין קְצָת בַּעֲבוֹדַת הַשֵּׁם, אֵינָם חָכְמוֹת כְּלָל, וְהֵם רַק דְּמְיוֹנוֹת וּשְׁטוּתִים וּבְלְבּוּלִים גְּדוֹלִים, וְאֵלּוּ הַחָכְמוֹת מַפִּילִין מְאֹד אֶת הָאָדָם מֵעֲבוֹדַת הַשֵּׁם, דְּהַיְנוּ מַה שֶּׁחוֹשֵׁב וְחוֹקֵר וּמְדַקְדֵּק בְּיוֹתֵר, אִם הוּא יוֹצֵא כָּרָאוּי בַּמֶּה שֶּׁעוֹשֶׂה, כִּי בָּשָׂר וָדָם אִי אֶפְשָׁר לוֹ שֶׁיֵּצֵא יְדֵי חוֹבָתוֹ בִּשְׁלֵמוּת, וְאֵין הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא בָּא בְּטְרוּנְיָא' וְכוּ' (עֲבוֹדָה זָרָה ג.), וְלֹא נִתְּנָה תּוֹרָה לְמַלְאֲכֵי הַשָּׁרֵת' (קִדּוּשִׁין נד). וְעַל אֵלּוּ הַמְּדַקְדְּקִים וּמַחְמִירִים בְּחֻמְרוֹת יְתֵרוֹת, עֲלֵיהֶם נֶאֱמַר (וַיִּקְרָא י"ח): "וְחֵי בָּהֶם", 'וְלֹא שֶׁיָּמוּת בָּהֶם', (יוֹמָא פה:) כִּי אֵין לָהֶם שׁוּם חִיּוּת כְּלָל, וְתָמִיד הֵם בְּמָרָה שְׁחוֹרָה, מֻחְמֶרֶת שֶׁנִּדְמֶה לָהֶם שֶׁאֵינָם יוֹצְאִים יְדֵי חוֹבָתָם בְּהַמִּצְוֹת שֶׁעוֹשִׂין, וְאֵין לָהֶם שׁוּם חִיּוּת מִשּׁוּם מִצְוָה מֻחֶמֶת הַדְּקְדּוּקִים וְהַמָּרָה שְׁחוֹרוֹת שֶׁלָּהֶם, וְהוּא בְּעַצְמוֹ אֵינוֹ מֻחְמֶר שׁוּם חוּמְרָא כְּלָל, עַיֵּן שָׁם בִּדְבָרָיו הַקְּדוֹשִׁים.

צְרִיכִין לִזְכֹּר מְאֹד הַכְּלָל הַזֶּה שֶׁמַּזְכִּיר רַבֵּנוּ זַ"ל "לֹא נִתְּנָה תּוֹרָה לְמַלְאֲכֵי הַשָּׁרֵת", הַתּוֹרָה נִתְּנָה לָנוּ לְקַיֵּם אוֹתָהּ כְּפִי כּוֹחֵנוּ, וְאֵין הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא בָּא בְּטְרוּנְיָה עִם בְּרִיּוֹתָיו, אִם הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא רָצָה שֶׁנִּהְיֶה כְּמוֹ מַלְאָכִים, הָיָה בּוֹרֵא אוֹתָנוּ כְּמוֹ מַלְאָכִים, בְּלִי יֵצֶר הָרַע וּבְלִי מְשִׂיכָה לִדְבָרִים גַּשְׁמִיִּים, וְכָךְ הָיִינוּ עוֹבְדִים אוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ, אֲבָל הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא בָּרָא אוֹתָנוּ עִם יֵצֶר הָרַע וְעִם גּוּף גַּשְׁמִי, וּרְצוֹנוֹ יִתְבָּרַךְ שֶׁנַּעֲבֹד אוֹתוֹ עִם כָּל הַקְּשָׁיִים שֶׁיֵּשׁ לָנוּ, וּבְהַגִּיעַ זְמַן מְקֻדָּשׁ בְּיוֹתֵר, כְּמוֹ חֹדֶשׁ אֱלוּל וְיָמֵי תְּשׁרֵי וְכִיּוֹצֵא בָּהֶם, אָז עָלֵינוּ לְהָבִין שֶׁזּוֹ מַתָּנָה עֶלְיוֹנָה מִן הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא הֶחָפֵץ מְאֹד בַּעֲבוֹדָתֵנוּ, וְנוֹתֵן לָנוּ הִזְדַּמְּנוּת מְיֻחֶדֶת לְהִתְקָרֵב אֵלָיו בְּשִׂמְחָה וּבְאַהֲבָה.

בִּזְמַנִּים כָּאֵלּוּ עָלֵינוּ לָקַחַת כָּל יוֹם וְיוֹם וְכָל שָׁעָה וְשָׁעָה וְכָל רֶגַע וָרֶגַע כְּשֶׁהוּא לְעַצְמוֹ, וּלְנַסּוֹת לְמַלְאוֹת אוֹתוֹ עִם אֵיזֶה דָּבָר חִיּוּבִי, אֵיזֶה לִמּוּד בְּתוֹרָה, כַּמָּה דְּבוּרֵי תְּפִלָּה, כַּמָּה מִזְמוֹרֵי תְּהִלִּים אוֹ אֵיזוֹ עֲשִׂיַּת מִצְוָה וּצְדָקָה וָחֶסֶד וְכִיּוֹצֵא, אֵין מְצִיאוּת כָּזוֹ: "אֲנִי מְפַחֶדֶת שֶׁלֹּא אֶעֱשֶׂה מַה שֶּׁצָּרִיךְ לַעֲשׂוֹת וְלֹא אֶתְפַּלֵּל מַסְפִּיק", אִם אֶפְשָׁר לָךְ לַעֲשׂוֹת מַשֶּׁהוּ עַכְשָׁו - תַּעֲשִׂי, וְאִם אֶפְשָׁר לָךְ לְהִתְפַּלֵּל עַכְשָׁו - תִּתְפַּלְּלִי, וְאִם לֹא - אַל תִּבַלְבְּלִי עַצְמֵךְ יוֹתֵר כְּלָל, לֹא מְבַקְּשִׁים מִמֵּךְ יוֹתֵר מִן הַכּוֹחוֹת שֶׁלָּךְ, אֲבָל זֶה בֵּן מְבַקְּשִׁים מִמֵּךְ, תַּעֲשִׂי כָּל מַה שֶּׁאַתְּ עוֹשָׂה בְּשִׂמְחָה וּבְחִיּוּת גְּדוֹלָה, וְזֶה סִימָן שֶׁלִּבֵּךְ שָׁלֵם עִם ה', וּכְדִבְרֵי רַבֵּנוּ זַ"ל (סֵפֶר הַמִּדּוֹת אוֹת שִׂמְחָה סִימָן א'): כְּשֶׁאָדָם עוֹשֶׂה מִצְוָה בְּשִׂמְחָה, זֶה סִימָן שֶׁלִּבּוֹ שָׁלֵם לְאֶלְקָיו, כִּי לַעֲשׂוֹת מִצְוָה הוּא זְכוּת וּמַתָּנָה עֲצוּמָה מֵהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ וּצְרִיכִין לִשְׂמֹחַ כְּעַל כָּל הוֹן כְּשֶׁזּוֹכִים לְהַגִּיעַ אֵלָיו.

וְכֵן הוּא בִּתְפִלָּה, כָּל מִלָּה שֶׁזּוֹכִין לְהִתְפַּלֵּל זוֹ קֶרֶן נִפְלָא שֶׁעוֹמֶדֶת לִזְכוּת הָאָדָם לָעַד וּלְנֶצַח נְצָחִים, וְאָסוּר שֶׁיִּהְיֶה לְאָדָם אַף פַּעַם מַצְפּוּן: "אוּלַי לֹא הִתְפַּלַּלְתִּי מַסְפִּיק", אִם הִתְפַּלַּלְתָּ - תֵּן תּוֹדָה לְהַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא שֶׁזָּכִיתָ לְהִתְפַּלֵּל, וְאִם אַתָּה רוֹצֶה לְהִתְפַּלֵּל עוֹד? תִּתְפַּלֵּל עוֹד וְתָבוֹא עָלֶיךָ בְּרָכָה, אֲבָל אַף פַּעַם אַל תִּסְתַּכֵּל חֲזָרָה וְתַחְשֹׁב: "אֲבָל אוּלַי לֹא הִתְפַּלַּלְתִּי מַסְפִּיק", זוֹ כְּבָר עֲצַת הַיֵּצֶר הָרַע לִמְנֹעַ מִמְּךָ שִׂמְחַת הַחַיִּים שֶׁלֹּא תִּשְׂמַח עִם מַה שֶּׁזָּכִית, אַדְרַבָּה, עָלַיִךְ לַחְשֹׁב "זָכִיתִי לְהִתְפַּלֵּל וַאֲנִי שָׂמֵחַ עִם זֶה, וּמִיָּד בְּהִזְדַּמְּנוּת שְׁנִיָּה אֶתְפַּלֵּל עוֹד", וְכָךְ הָאָדָם שָׂמֵחַ וּמְרֻצֶּה תָּמִיד.

תִּזְכְּרִי שֶׁלְּגַבֵּי רֹאשׁ הַשָּׁנָה אָמַר רַבֵּנוּ זַ"ל בְּפֵרוּשׁ (שִׂיחוֹת הַר"ן סִימָן כ"ב): צְרִיכִין לִהְיוֹת שָׂמֵחַ בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה, גַּם צְרִיכִין לִבְכּוֹת בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה, דְּבַר פֶּלֶא מַמָּשׁ שְׁנֵי הַפֵּיכִים בְּנוֹשֵׂא אֶחָד, צְרִיכִין לִשְׂמֹחַ וְגַם לִבְכּוֹת, אֲבָל רַבֵּנוּ זַ"ל הוּא הַמְלַמֵּד אוֹתָנוּ שֶׁאֵין שׁוּם סְתִירָה בֵּינֵיהֶם כְּלָל, יְכוֹלִים לִשְׂמֹחַ וְגַם לִבְכּוֹת, וְהַבְּכִיָּה תִּהְיֶה מֵרֹב כִּסּוּפִים וְגַעְגּוּעִים אֶל הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, וּכְמוֹ שֶׁאוֹמֵר רַבֵּנוּ זַ"ל (לִקּוּטֵי מוֹהֲר"ן חֵלֶק א' סִימָן קע"ה) עַל הַפָּסוּק (תְּהִלִּים פט): "בְּשִׁמְךָ יְגִילוּן כָּל הַיּוֹם" שֶׁהוּא רֹאשֵׁי תֵּבוֹת **בְּכִיָּ"ה**, וְהַפֵּרוּשׁ בָּזֶה, שְׁמֵי שֶׁגָּל וְשָׂמֵחַ בִּשְׁמוֹ יִתְבָּרַךְ כָּל הַיּוֹם, בְּקַל לוֹ לָבוֹא לִידֵי בְּכִיָּה וּדְמָעוֹת, וְלִשְׁפֹּךְ נַפְשׁוֹ בְּכִסּוּפִים וְגַעְגּוּעִים גְּדוֹלִים אֶל הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, כִּי הַלֵּב שֶׁלּוֹ נִפְתָּח בְּקַלּוּת, נִמְצָא שְׂמֵחִים שִׂמְחָה וּבְכִיָּה בְּיַחַד.

עַל כֵּן תִּבְנִי לְעַצְמֵךְ גִּישָׁה אַחֶרֶת לְגַמְרֵי לְיָמִים קְדוֹשִׁים אֵלּוּ, גִּישָׁה שֶׁל הִתְעוֹרְרוּת וְשִׂמְחָה, גִּישָׁה שֶׁל אֹמֶץ וְחִזּוּק הַלֵּב, שֶׁתְּנַסִּי לַחְטֹף כָּל מַה שֶּׁאַתְּ יְכוֹלָה, וְאַף פַּעַם לֹא לַחְשֹׁב אֲחוֹרָה "אוּלַי לֹא עָשִׂיתִי מַסְפִּיק, אוּלַי אֵינֶנִּי עוֹשָׂה מַסְפִּיק", תַּעֲשִׂי כָּל מַה שֶּׁאַתְּ יְכוֹלָה, וְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ יְבָרֵךְ אוֹתָךְ וְתַצְלִיחִי בְּכָל אֲשֶׁר תַּעֲשִׂי.

אֲנִי מְקַוֶּה לְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ שֶׁמִּן הַשָּׁאלָה שֶׁלָּךְ יֵצֵא זְכוּת הָרַבִּים גָּדוֹל מְאֹד, כִּי הִיא שְׁאֵלָה מְצוּיָה שֶׁהַרְבֵּה נָשִׁים וְגַם גְּבָרִים מִתְסַכְּלִים בָּהּ, וְזָכִית שֶׁעַל יָדֵךְ נִתְגַּלְגְּלָה הִתְשׁוּבָה.

הַמְאַחֵל לָךְ בְּרָכָה וְהַצְלָחָה בְּכָל מַעֲשֵׂה יָדַיִךְ וּכְתִיבָה וַחֲתִימָה טוֹבָה.

מכניסים את רבינו הביתה!

מרתק ומחזק לכל המשפחה!

הביאו ברכה לביתכם!
עם מגדיו החמים
את כל המשפחה,

להצטרפות לתכנית המנויים:
053.483.3424

עיר ברסלב

עיר ברסלב
אשרי העם שככה לו

עיר ברסלב
"בעתקון כזה, ברעלמה כזה"
מנה איש שמחיה את השולם כולו!"

עיר ברסלב
לקבל מחדש

עיר ברסלב
קבוצת מחה

עיר ברסלב
חשיפה
הספר
שהאיר את העולם

עיר ברסלב
"בואו שחודים ויתעסקו בשחודים"
מדורים חדשים לבני הנעורים!

עיר ברסלב
דרכיו

עיר ברסלב
להתחיל מחדש

עיר ברסלב
אור הדרדרת הדרך

עיר ברסלב
תעשה לצדיק

עיר ברסלב
פסח כשר ושמח

עיר ברסלב
"ספרי מוהר"ש מחיים אותי"

חיים
לא למות

כשהוא עובר במסדרון ונפגש עם רופאים שטיפלו בו, הם משפשפים עינים, "הזהו הפציינט שהגיע מחדר המתים באוקראינה?!", האמונה שניצחה את התחזיות הקורדות של הרופאים, ראיון מיוחד, מלא בשיחות וסיפורים נפלאים, מפי ר' חיים שרגא בלוי, שניצל לחיים מתאונה קשה בחזור מציון רבינו ז"ל

כמה ימים אחר ראש השנה תשפ"א.

בחדר 19 בקומה השביעית בהדסה עין כרם שררה דממה, ריח החיטוי ותכשירי הרפואה מילא את החלל, וחושך חלקי עטף את חדרי המחלקה.

במיטה שכב ללא הכרה האברך ר' חיים שרגא בן רבקה, שהובהל הנה במטוס רפואי פרטי, לאחר תאונה קשה עם פגיעת ראש חמורה, בחזור מאומן, ליד העיר לבוב.

על השידה ליד, תלה דף, עם שרבוטים ילדותיים כתב בנו הקטן: "טאטי, נסעת לציון של הרבי, הוא הבטיח שמי שיבוא אליו הוא יעזור לו ויחזור בריא הביתה, לא יכול להיות שלא תבריא"... והתמימות של הילד זעקה תקווה טהורה בין קירותיה הקודרים של מחלקת נפגעי הראש.

כעת, אנו יושבים לשיחה עם ר' חיים שרגא, בראש צלול מתמיד הוא מעלה זכרונות הוד מההתקרבות אל היכל הקודש של רבינו ז"ל, השיחות של מוהרא"ש שסללו לו דרך עבודת ה' ביישוב הדעת נפלא, וסיפור הנס הנורא שאירע עמו בנסיעה ההיא שהסתיימה בתאונה קשה. לא ניכר בכלל כי זהו האיש שהרופאים אמרו חזור ואמור לבני משפחתו: "אם יינצל מהסיפור הזה, ייתכן ולעולם לא יתעורר, וגם אם כן לא בטוח שיחזור לחיים תקינים"... דומה כי הרופאים האלו מוטב ויכירו את תורתו של מי שזעק לדורות: "אין שום ייאוש בעולם כלל!".

לא ניכר בכלל כי זהו האיש שהרופאים אמרו חזור ואמור לבני משפחתו: "אם יינצל מהסיפור הזה, ייתכן ולעולם לא יתעורר, וגם אם כן לא בטוח שיחזור לחיים תקינים"... דומה כי הרופאים האלו מוטב ויכירו את תורתו של מי שזעק לדורות: "אין שום ייאוש בעולם כלל!".

עם מוהרא"ש ז"ל בשמחה משפחתית

"קירב אותי לדעת רבינו ז"ל", עם אחיו ר' שלמה ברוך הי"ו בציון רבינו

מוטב ויכירו את תורתו של מי שזעק לדורות: "אין שום ייאוש בעולם כלל!".

ההתקרבות

"בשנות בחרותי התקרבו שני אחי הגדולים אל רבינו ז"ל, הם למדו בישיבת חכמי לובלין יחד עם ר' מרדכי יונה שיק הי"ו, ומילאו את בית הורי עם ספרי רבינו, והדיבורים שלהם הכילו שיחות שלא שמעתי כמותם מעולם, הסתקרנתי מכך. והפעם ראשונה שזכיתי לראות את פני מוהרא"ש, ובעצם לעשות צעד ראשון להתקרבות אל אור רבינו ז"ל, היה בסוכות שנת תש"ן, מוהרא"ש היה אז כל החג בארץ הקודש, אגב בפעם היחידה בחייו שהיה בסוכות בארץ, גם מורינו הרה"צ שליט"א הגיע עם כל המשפחה.

אחי ר' שלמה ברוך פנה אלי, והלהיב אותי לנסיעה משותפת להילולת רבינו ז"ל ביבנאל.

באותה עת, בלמדי בישיבת "חוג חתם סופר" הייתי הולך למשפיעים סמוכים שדיברו בעבודת השם, כעת ראיתי משהו חדש נגד עיני, מוהרא"ש דיבר בפשטות נוראה, דיבורים חזקים שחדרו ועוררו לעשות "למעשה!", עד היום חקוקה בי ההתלהבות שהתעוררה בי אז מהדיבורים, ראיתי את העצות של רבינו חיים וקיימים ומאירים עד עכשיו את שומעיהם. עד היום אני מכיר טובה לאחי ר' שלמה ברוך, הנסיעה הזו קירבה אותי אל רבינו.

מיד הבנתי "פה אשב כי אוויתיה", התלהבתי מאד מהפשטות, הרגשתי שזה מקום גן עדן, פעם ראשונה שראיתי כזה קיבוץ כל שבטי ישראל, חרדים ובעלי תשובה טריים, אשכנזים וספרדים, כולם יחד באים לשמוע באחדות עצות הצדיק, כי כשמסתכלים באמת על התכלית הנצחית נופלים מיד כל המחיצות של עולם השקר, לא ראיתי כזה דבר לפני כן.

"לא הברסלבר של הישיבה"...

בבני ברק היה גר אז המדפיס הותיק ר' יחיאל לודמיר הי"ו, הייתי מתדפק על דלתו כמו "נודניק" לקבל את הספרים החדשים, כל ספר "אשר בנחל", "שיחות מוהרא"ש", וכל חוברת "אור יבנאל" שרק יצאו לאור, זה היה בשבילי אוויר לנשימה.

וכמובן שהספרים הקדושים התחילו להשפיע, להפוך בחירה של בחור צעיר לכיסופים ולעשיה דקדושה, התחלתי לחטוף שיעורים כסדרן

מיד כשהתקרבתי הדריך אותי מוהרא"ש שלא אספר את דבר ההתקרבות לשום בריה שבעולם, שלא ליצור מניעות וקשיים, הוא אמר לי כך: "תהיה ברסלבר, אך לא הברסלבר של הישיבה"... אפשר לחיות עם לימודי רבינו ז"ל ולהרגיש טעם גן עדן וששום בריה לא תדע, אין צורך להיות בולט.

מוהרא"ש גם אמר לי: "מה שלומדים בישיבה – זה קודש קדשים, כשלא מבינים – לשאול את המגיד שיעור, לציית למשגיחים".

זו היתה הדרכה נפלאה מאד שנתנה לי אפשרות לטבול בנחל נובע בלי שום מניעות. בנוסף לסדרי הישיבה, עליהם שמרתי מאד על פי ההדרכה הנ"ל, הוספתי שיעורים כסדרן בשאר חלקי התורה, התחלתי לומר ח"י פרקים משניות כל יום, אם בזכות שמירה על שיעורי הישיבה הגעתי למסכתות ספורות הנלמדות בישיבות, בזכות דרך הלימוד סיימתי מסכת אחר מסכת בסדר הש"ס, הראתי למוהרא"ש את הטבלה שערך של החמש עשרה שיעורים (חומש רש"י, נ"ך, משניות, בבלי, ירושלמי, תוספתא, מדרש רבה ותנחומא, רמב"ם טור ושולחן ערוך, זוהר ותיקונים, ליקוטי מוהר"ן וליקוטי הלכות) שעורר את תלמידי היכל הקודש ללמוד בהם בקביעות, ומוהרא"ש זרח מאושר לראות איך אני מקיים זאת לעובדא ולמעשה.

היה באזור הישיבה בית מדרש ותיק של חסידי ברסלב, אך היות ולא רציתי שידעו שאני מקורב, הייתי הולך לבית מדרש מרוחק ושם ישבתי והחייתי את עצמי בלימוד ספרי רבינו. תיקון הכללי יכלתי לומר בתוך הישיבה מתוך תהילים, התבודדות הייתי עורך בין הבחורים מבלי שאף אחד שם לב, הייתי עולה על גג מבנה הישיבה, שם היה שקט וריק, הייתי רואה את כל העיר מלמעלה ואת השמים... ושם הייתי משיח את ליבי לפני השם יתברך, מה שעובר עלי בישיבה וכו', הרגשתי טעם גם עדן ממש בתקופה ההיא שם.

בכל פעם שמוהרא"ש היה מגיע לארץ הייתי נוסע לשבות ביבנאל. בתקופה ההיא היו סעודות לאורחים בבית מדרש למטה, אולם שבת אחת אזרתי עוזות דקדושה וביקשתי ממוהרא"ש: אני רוצה לאכול אצלכם... ואכן תקופה של כמה שנים הייתי סמוך על שולחנו ביבנאל ומופקד על הסדר בבית, מוהרא"ש היה נותן לי כל מיני הוראות בפרט בעניין שמירה על נקיות הד' אמות של רבינו ז"ל מכל מיני ארחי פרחי, כידוע הקפדתו בזה.

מוהרא"ש בוינה

בשנות מגורי בוינה, זכיתי פעמיים לארח את מוהרא"ש בדרכו לציון רבינו ז"ל. הפעם הראשונה היתה אחרי שבאתי לארה"ב, להשתתף בשמחת חתונה בבית מוהרא"ש, שם אמר לי מוהרא"ש: "אני עוד רוצה להגיע אליך".

בקיץ תשס"ד התקשר מוהרא"ש ואמר לי שהוא מתעתד לבוא לאוסטריה עם הרבנית, וביקש ממני לתכנן נסיעה למקום מנוחה וקברי הצדיקים באזור.

אספתי אותם משדה התעופה והבאתי אותם לעיירה סעמרינג בהרים, שם הכנתי למוהרא"ש והרבנית בית לנופש (מוהרא"ש החל לכתוב שם את הספר רגעי מוהרא"ש). אחרי יומיים התקשר אלי מוהרא"ש שהוא רוצה להמשיך ולנסוע לקברי צדיקים.

באתי לקחת אותם, בדרך מוהרא"ש התעניין מאד בחיי הקהילה היהודית בוינה, ואמר לי: "זה לא בשבילך לגור בין גויים, אתה צריך לגור רק בארץ ישראל".

היינו אצל ציון החתם סופר זי"ע, מוהרא"ש התבודד שם בציון במשך קרוב לשעתיים בדבקות נוראה, לאחר מכן אמר לי שהיתה לו שם הרגשה נפלאה שעדיין לא הרגיש כמותה.

משם המשכנו להעלישוי, לציון הש"ך, גם שם נמשכה ההתבודדות הארוכה בדבקות, ולאחר מכן אמר שרוצה מאד להיות בבית מדרש של הש"ך שסמוך לשם, באומרו שזה מקום קדוש כי

לו תרלד.

בְּעִזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ. יוֹם שִׁשִּׁי עֶרֶב־שַׁבַּת־קֹדֶשׁ לְסִדְרַ בָּלָק. י"ג תַּמּוּז ה'תשס"ד.

שָׁלוֹם וּבְרָכָה וְכָל טוּב סֶלָה יַגִּיעוּ וְיִרְדְּפוּ אֶל ... שֶׁיִּחְיוּ נֶצַח.

לְקַבֵּל קַבָּלָתִי אֶת מִכְתַּבְכֶם.

אֶתְמוֹל בָּעֶרֶב חָזַרְתִּי מִנְּסִיעָתִי הָאֲרֻכָּה, אֲשֶׁר כָּל הַנְּסִיעָה הָיְתָה פְּלִיאָה גְּדוֹלָה מְאֹד, וּמִמֵּשׁ נִתְקַיֵּם אֲצָלִי מַה שֶּׁאָמַר הֶחָכָם מִכָּל הָאָדָם (מִשְׁלֵי כ'): "מַחֲרִישׁ מִצְעֲדֵי גָבֶר, וְאָדָם מָה יָבִין דַּרְכּוֹ". כִּי בְּתְחִלָּה אָמַר לִי אַבְרֶךְ אֶחָד מֵאֲנָשַׁי שְׁלוֹמֵנוּ, שֶׁאֲבוֹא לְעִיר וְיָנָה, וְיִסַּדֵּר לִי מָקוֹם מְרֻוָּח בָּעִיר סָמְרִינְג, שֶׁהוּא מָקוֹם קַיִט וְשָׁקֵט, וְהָיִיתִי שָׁם יוֹמַיִם, וְהֵבֵן־וּמִיָּד אָמַרְתִּי לְעַצְמִי, שֶׁלֹּא בְּאוֹתִי לְזֶה הָעוֹלָם לְמָקוֹם קַיִט וְשָׁקֵט, צָדִיק לִי לָלֶכֶת אֶל קִבְרֵי צַדִּיקִים וּלְעוֹרֵר רַחֲמִים, וְלָכֵן הֶחְלַטְתִּי בְּיוֹם רְבִיעִי לְסֵדֶר חֻקַּת, ד' תַּמּוּז, וְנָסַעְתִּי אֶל מְדִינַת סְלוֹבַקְיָה, וּבָאתִי אֶל הָעִיר הַקָּדוֹשׁ אִישׁ אֱלֹקִים הֶחָת"ם סוֹפֵר זי"ע, וְהוּא מָקוֹם נוֹרָא מְאֹד, וְשָׁם כְּחֲמֵשׁ דְּקוֹת נְסִיעָה יֵשׁ הָעִיר שֶׁל בְּנוֹ הַכָּתָב סוֹפֵר זי"ל, וְנִכְנַסְתִּי לַשָּׁבָט סוֹפֵר זי"ל, וּמִשָּׁם נָסַעְתִּי לְמְדִינַת צָ'כְיָה, נְסִיעָה מְפֻרֶכֶת שֶׁל כַּוָּנָה שָׁעוֹת, וְהִגַּעְתִּי אֶל עִיר הָעִלְשוֹי, שָׁשָׁם טָמוּן וְגָנוּז הש"ך, וְהִלַּלְתִּי גַּם לְבַקֵּר אֶת הַבַּיִת־הַכְּנֶסֶת שֶׁלּוֹ, שֶׁהוּא אֵיזֶם וְנוֹרָא מְאֹד מֵרֹב קְדֻשָּׁה שֶׁשּׁוֹרָה שָׁם, וּמִשָּׁם חָזַרְתִּי לָעִיר וִינָה וְלָנְתִי שָׁם, וּלְמָחֳרָתוֹ הֶחְלַטְתִּי שֶׁאֲנִי נוֹסֵעַ יָשָׁר אֶל עִיּוּן רַבֵּנוּ ז"ל, וְשִׁנִּיתִי אֶת כָּל הַהַכְנָיוֹת, וְהִגַּעְתִּי בְּיוֹם חֲמִישִׁי ה' תַּמּוּז, וְהָיִיתִי שָׁם עַד יוֹם רִאשׁוֹן, וְאַחַר־כָּךְ נִזְכַּרְתִּי הֵלֹא בִּימֵי ה' ו' ד' תַּמּוּז, הֵם יוֹם הַזִּכָּרוֹן שֶׁל קְדוֹשֵׁי אוּמַן שֶׁהָרְגוּ, וְרָצִיתִי שֶׁלְּשִׁים אֶלֶף קְדוֹשִׁים בְּאוּמַן, אֲשֶׁר בִּשְׁבִיל זֶה רַבֵּנוּ ז"ל רָצָה לְהִטָּמֵן בֵּינֵיהֶם, וּמֵאֵת הַשֵּׁם הָיְתָה זֹאת, שֶׁהָיִיתִי בְּשִׁלְשָׁה יָמִים הָאֵלּוּ, וְאַחַרְתִּי אֶת הַקִּינָה שֶׁתִּקֵּן רַבִּי דָּוִד חָזָן זי"ע, מִלְּמִיד הַבַּעַל־שֵׁם־טוֹב הַקָּדוֹשׁ זי"ע, וּבְיוֹם רִאשׁוֹן נָסַעְתִּי אֶל עִיּוּן טוֹהֲרַ"תְ ז"ל, וּמִשָּׁם נָסַעְתִּי לְמַעְנְדוּבְּוּ אֶל עִיּוּן הַבַּעַל־שֵׁם־טוֹב הַקָּדוֹשׁ זי"ע, וְחָזַרְתִּי לְאוּמַן וְלָנְתִי שָׁם, וּבְיוֹם שֵׁנִי נָסַעְתִּי לְנְסִיעָה אֲרֻכָּה, עַד שֶׁהִגַּעְתִּי אֶל עִיּוּן שֶׁל הַיַּעֲטֶרֶת צְבִי זי"ע בְּעִיר וִידִיטְשׁוֹב, וּמִשָּׁם נָסַעְתִּי אֶל עִיר קַאמַארְנָא אֶל הַצַּדִּיק בַּעַל "הֵיכַל הַבְּרָכָה" זי"ע, וְלָנְתִי סָמוּךְ לְלֶעמְבֶּרְג, וּמִשָּׁם נָסַעְתִּי אֶל עִיר קַאסָאן אֶל הַצַּדִּיק בַּעַל בְּנֵי שִׁלְשִׁים זי"ע, שֶׁהוּא וְקֵנוֹ שֶׁל זוּנְתִי, וּמִשָּׁם נָסַעְתִּי אֶל עִיר בִּישְׁטִינָא אֵצֶל הַצַּדִּיק הַקָּדוֹשׁ רַבִּי קָרְבֵּי מְנַדְבוֹרְנָא זי"ע, וּמִשָּׁם נָסַעְתִּי לְעִיר חוּסְט, שָׁם טָמוּן בְּאֹהֶל אֶחָד הַפְּחָדִים שִׁיק זי"ע, וַעֲרוּכַת הַבֹּשֶׂם זי"ע, וּכְעַל 'בֵּית הַיּוֹצֵר' זי"ע, וּמִשָּׁם נָסַעְתִּי לְלוּן סָמוּךְ לְעִיר לֶעמְבֶּרְג, וּבַבֹּקֶר נָסַעְתִּי אֶל עִיר בֶּעלְז לְהִשְׁתַּטֵּחַ עַל צִיּוּנֵי הַצַּדִּיקִים לְבֵית בֶּעלְז, הַשַּׁר שָׁלוֹם זי"ע, וּבְנוֹ הַמְּחֻבָּר זי"ע, וְנִכְנַסְתִּי הַמְּחֻבָּר"ד זי"ע, וּמִשָּׁם נָסַעְתִּי לְוולְדְעניק אֶל הַציּוּן הַקָּדוֹשׁ הַצַּדִּיק רַבִּי יִשְׂרָאֵל דב זי"ע, כָּל הַנְּסִיעָה הַזּוֹ הָיְתָה פְּלִיאָה, כִּי אֲנִי לֹא נָסַעְתִּי, אֶלָּא הוֹלִיכוּ אוֹתִי כָּךְ מְהַשָּׁמַיִם, כִּי אֲנִי רָצִיתִי לִנְסֹעַ אֶל מְקוֹמוֹת אֲחֵרִים, וּלְבַסּוֹף הִגַּעְתִּי רַק לִמְקוֹמוֹת אֵלּוּ, וְהַכֹּל מֵאֵת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, וְכָל זֶה אֲנִי כּוֹתֵב לָכֶם שֶׁתַּחְזִירוּ בְּיַלְדֵיכֶם, שֶׁתְּהִלָּה לָאֵל, אֵינִי מִתְנַגֵּד אֶל שׁוּם צַדִּיק, אֲדַרְבָּה רָאוּי לֵילֵךְ אֶל כָּל צַדִּיק וְצַדִּיק, וּכְפִי לִהְיוֹת בִּקְבָרֵי צַדִּיקִים, אֲשֶׁר אֵין לְמַעְלָה מִזֶּה.

רְאוּ לְהִתְחַזֵּק מְאֹד מְאֹד, וְהַקָּדוֹשׁ־בָּרוּךְ־הוּא יַעְזֹר, שֶׁהַכֹּל יִתְהַפֵּךְ לְטוֹבָה, וְאַתֶּם לֹא יְכוֹלִים לְתָאֵר וּלְשַׁעֵר אֶת גֹּדֶל אַהֲבָתִי שֶׁיֵּשׁ לִי אֲלֵיכֶם, שֶׁאַתֶּם עוֹסְקִים בְּצִמְצוּם קְדוּשׁ וְנוֹרָא כָּזֶה, לְהַדְּפִיס אֶת כָּל הַסְּפָרִים הַקְּדוֹשִׁים, אֲשֶׁר עוֹשִׂים נוֹרָאוֹת נִפְלָאוֹת בֵּין בְּנֵי הַנְּעוּרִים, וְעַכְשָׁו תְּבִינוּ מֵרָחוֹק, אֵיךְ הַסְּפָרִים צְרִיכִים וּמְכֻרָּחִים לִבְנֵי הַנְּעוּרִים בְּדוֹר הַזֶּה, שֶׁזֶּה מַמָּשׁ הַצָּלַת נְפָשׁוֹת, פְּשׁוּטוֹ כְּמַשְׁמָעוֹ, כִּי עוֹבֵר עַל בְּנֵי הַנְּעוּרִים בְּדוֹר הַזֶּה, שֶׁלֹּא יְכוֹלִים לְתָאֵר וּלְשַׁעֵר, וְלָכֵן רְאוּ לְהִתְחַזֵּק, וְהַכֹּל יִתְהַפֵּךְ לְטוֹבָה.

אִם אֶפְשָׁר לִשְׁלֹחַ לִי כְּרַךְ מ"ב שֶׁל "אֲשֶׁר בְּנַחַל", מְאֹד מְאֹד אֶשְׁמַח, כִּי זֶה חֶלְקִי מִכָּל עֲמָלִי, וְזוֹ הַשִּׂמְחָה הֲכִי גְּדוֹלָה שֶׁלִּי.

הַכֹּפֶל הַדָּבָר, אֶל תִּפְחֲדוּ, הַקָּדוֹשׁ־בָּרוּךְ־הוּא בְּוַדַּאי לֹא יַעֲזֹב אֶתְכֶם.

הַמְאֻחָל לָכֶם שַׁבָּת שָׁלוֹם...

מכתב ממוהרא"ש המתאר את הנסיעה לקברי הצדיקים יחד עם ר' חיים שרגא

האמונה ניצחה את הרופאים, ר' חיים שרגא הולך כהיום לבקר במחלקות בהם היה, לחזק את האנשים המאושפזים שם, כשהוא עובר במסדרון ונפגש עם רופאים שטיפלו בו, הם משפשפים עיניים, "הזהו הפציינט שהגיע מחדר המתים באוקראינה?! לא מזמן פגש ר' חיים שרגא את הרופא שהטיס אותו לארץ, ההלם על פניו ניכר בבירור...

הש"ך כתב את חיבורו בין קירות אלו, יש שם שמות קדושים על הקירות.

כשהגענו לשם, שמתי לב שהדלת נעולה, והיות שמוהרא"ש גילה רצונו החזק להיות שם, "נשענתי חזק" על הדלת, בשביל שנוכל להכנס אף על פי כן. זה גרם שבמהלך סיורו של מוהרא"ש בבית המדרש הוא פתאום פנה אלי: "חיים, אני שומע אזעקה"... תוך דקות ספורות הקיפו אותנו עשרה שוטרים גברתנים שעיכבו אותנו בצד ולקחו מאיתנו את הדרכונים.

פניתי לאחד השוטרים ואמרתי לו: "מדובר כאן ברב גדול מאד מברוקלין ולא כדאי להתחיל עם זה... והאמת שלא עשינו כלום". וברוך השם הוא שחרר אותנו מיד להמשיך בדרכינו.

לאחר שנים מוהרא"ש אמר לי "במקומות אחרים עושים כאלו דברים"... (היינו לפתוח דלתות חסומות בפני הרבי וכו') ומאד שמח שהיה שם ואמר לי שזו היתה בשבילו חוויה נדירה.

בדרך חזור לוינה, מסר מוהרא"ש שיעור לאנ"ש בארץ ישראל דרך הטלפון, במשך שעה וחצי, שיחה נפלאה מאד, במהלכה הזכיר את הצדיקים שכעת היה אצלם.

כשבאנו הבאתי למוהרא"ש הבאתי מפה של אירופה, והתחלתי לומר איפה אפשר לנסוע, לאיזה קברי צדיקים וכו', ומוהרא"ש אמר: "לא, אני נוסע לרבינו". בתחילה חשב מוהרא"ש לשבות בוינה, אבל אז החליט "רק אל רבינו", חזרתי לביתי ומוהרא"ש המשיך לשדה התעופה בדרך לאוקראינה.

מתגבר על המניעות לנסוע

מאז התקרבותי, במשך שלושים שנים רצופות, בהגיע ימי ראש השנה הנני יוצא להשתתף בקיבוץ הקדוש של רבינו ז"ל, אמנם מיד אחר התקרבותי נפל מסך הברזל הסובייטי, הדרכים נפתחו והנסיעה החלה להיות קלה יותר ויותר, אך לא בשבילי... לא היתה שנה אחת שהנסיעה הזו באה לי בקלות, לא הורי ולא חמי ולא אף אחד ממכרי, מלבד אנ"ש, ידעו על דבר הנסיעה. זה דרש מומחיות לדעת ללכת בין הטיפות, ולא לעורר מניעות, כהדרכתו של מוהרא"ש אלי.

כשהתגוררתי בוינה, הייתי מספר שאני נוסע לארץ ישראל לראש השנה, אנשים היו מבקשים ממני כל מיני דברים להביא להם מארץ הקודש, ואני הייתי "שוכח"...

היו לפעמים שהמצב היה דחוק מאד, ולא היה לי צל של ספק שאיני מוותר בשום אופן, בשניה האחרונה הצלחתי לקנות כרטיס.

גם בשנה שהעולם השתתק עקב הקורונה, שהיתי בקרעסטיר, שאהיה צמוד לגבול, ואחרי תפילות רבות זכיתי להיות גם באותה שנה, כשרק עברתי את הגבול, אמרתי לנהג המונית הראשון שתפסתי: "לקייב" הוא לא ממש רצה, ואיך שלבסוף הסכים וישבתי כבר ברכב, אמרתי לו: "ישר לאומן" הוא כמעט התעלף... אבל האצתי בו "דבר ראשון תברח מפה מהר"..., זו היתה אחת הנסיעות הקשות, הגעתי עם הנשמה ביד, כמו שאומרים.

אם תשאל אותי למה? איני יודע להסביר, זה הכח המושך של הצדיק, ובפשטות – רבי כזה, שנותן לי התחזקות כל השנה, איך להיות צמוד אל התורה הקדושה, למצוא את השם יתברך בחיים, איך לדבר איתו כדבר איש אל רעהו, אם הוא אמר וביקש שיבואו אליו, זה פשוט סוחב אותי לשם, אין ברירה...

מה שקרה אבל, שביציאתי מאוקראינה, כבר הייתי בדרך לעלות על המטוס, ופתאום ניגשו אלי שוטרים והחלו לחקור אותי איך נכנסתי, בסיום "העניקו" לי חותמת שחורה בדרכון, החוסמת לפני את הכניסה לאוקראינה בשנים הבאות.

מה' מצעדי גבר כוננו, זו הסיבה שבשנה לאחר מכן הייתי צריך לבוא שוב בדרך לא דרך, אמנם לפני עיני הייתה השיחה של מוהרנ"ת, שאמר שהיה הולך לרבינו אפילו אם הדרך היתה מחופה בסכינים אבל אך ורק עם פספורט ואישור נסיעה, ואכן אחר תפילות והשתדלויות רבות קיבלתי אישור כניסה, ברוך השם אף בשנה זאת לא פספסתי מלהיות בקיבוץ הקדוש".

נס ההצלה

במוצאי ראש השנה, נפרד ר' חיים שרגא מילדיו, שנסעו בדרך הרגילה משדה התעופה בקייב, והוא החיש צעדיו לדרך ארוכה, עד לגבול הונגריה, משך 12 שעות נסיעה, אבל מה זה לעומת השמחה הגדולה של "מי שזכה להיות אצלי על ראש השנה – ראוי לו לשמוח כל השנה".

ליד זלוטשוב קרתה התאונה הנוראה, עד היום לא ברור איך זה קרה. לפי הפרטוקול של המשטרה המקומית זה אירע ב4 בבוקר, ולפי הדו"ח של בית הרפואה, הוא הובא ב10 בבוקר לקופת חולים קטנה בזלוטשוב. שעות ארוכות הוא שכב באזור התאונה בלי שאף אחד יגע בו, זה נס גלוי שהוא בכלל נשאר בחיים...

בקופת החולים בזלוטשוב העבירו אותו לבית הרפואה בלבוב, הנהג האוקראיני לא ידע למי לפנות מלבד איש הקשר שדרכו הגיע אליו ר' חיים שרגא, אבל הוא גם כן לא ידע כלום אודותיו, אחרי כמה שעות הגיע לרבנית בולד – שליחת חסידות קרלין בלבוב, הידיעה אודות יהודי ששוכב פצוע קשה בבית הרפואה המקומי.

היא מיהרה לשם, צילמה את פני הפצוע ושלחה לכל שליחי חב"ד בעולם, אולי מישהו יזהה, ואכן יהודי אחד מכפר חב"ד זיהה את ר' חיים שרגא, ודאג

לעדכן את בני המשפחה.

הרופאים שם החליטו להתייאש מחייו, לנתק את המכשירים ולפנותו לחדר שם מניחים את אלו שאינם בין החיים רח"ל, הרבנית בולד, כמלאך משמים, התייצבה על המשמר, היא התעקשה והתחננה שימשיכו לנסות להציל את חיי היהודי, ודחפה לידיהם סכומי כסף גדולים בעבור שלא ירימו ידים.

"היא לא הכירה ולא ידעה שום דבר, לפני עיניה היה רק עובדה אחת: יש כאן יהודי, ואני רוצה להציל את חייו" מספר ר' חיים שרגא.

רופא מיוחד הגיע מארץ ישראל עם מטוס פרטי, ושעות בודדות לפני כניסת השבת חזר יחד עם ר' חיים שרגא והגיע לבית הרפואה "הדסה עין כרם" בירושלים, הוא הוכנס לניתוח ראש מסובך שארך 8 שעות, שלאחר מכן אמר הרופא: אין אפשרות לדעת מה יהיה, יתכן ולא יתעורר לעולם...

ביום ראשון של סוכות פתח ר' חיים שרגא את עיניו, ובמשך התקופה לאחר מכן החל להחלים לאט לאט עד שבחודש שבט חזר לביתו, כשלאורך כל התקופה הרופאים אינם מפסיקים באמירות של ייאוש "הוא לא יבריא, לא יחזור לעצמו"...

האמונה ניצחה את הרופאים, ר' חיים שרגא הולך כהיום לבקר במחלקות בהם היה, לחזק את האנשים המאושפזים שם, כשהוא עובר במסדרון ונפגש עם רופאים שטיפלו בו, הם משפשפים עינים, "הזהו הפציינט שהגיע מחדר המתים באוקראינה?! לא מזמן פגש ר' חיים שרגא את הרופא שהטיס אותו לארץ, ההלם על פניו ניכר בבירור...

שנה אחר ההחלמה עבר ר' חיים שרגא צילום MRI, כשהגיעו לשמוע את התוצאות לא רצתה הרופאה להאמין שמדובר באותו אדם, שוב ושוב היא שאלה ובדקה שאין כאן טעות.

"מי לא רוצה כזה עורך דין?"

מורינו הרה"צ שליט"א הגיע פעמיים לביקור חולים בתקופת האשפוז, "את הפעם הראשונה איני זוכר" מספר ר' חיים שרגא, "הייתי אז ללא הכרה, אבל אחר כך סיפרו לי, שהוא התחיל לדבר מענין פרשת השבוע שהיתה פרשת נח, ואמר, שהנה לפרשה יש שייכות לראש השנה, כיון שאנו אומרים בפסוקי הזכרונות: וגם את נח באהבה זכרת וכו', ואחר כך דיבר אלי כמה דיבורי אמונה נפלאים, ואני"ש סיפרו לי, שראו ממני תנועות בכמה פעמים שדיבר אלי ישירות, ואחר כך רקד עם כמה מאני"ש ליד המיטה "בספר חיים ברכה ושלום", כשהוא אוחז בידי, ואחר כך ישב קצת עם אני"ש בהתוועדות קטנה בחוץ, והיתה שם המתקת הדינים גדולה מאד".

"את הפעם השניה זכור אזכור, שהרה"צ שליט"א ישב ודיבר אתי. גם כשכבר הייתי בהכרה הרה"צ שליט"א הציע לי שידוך לבני, ועשה בשבילנו הבירורים וסמכנו עליו, ואמרתי לאשתי תעשי את השידוך הזה. וברוך השם, עוד בשנת התאונה רקדתי עם בני ביום שמחתו, בריא ושלם".

"לחתונה הגיע הרבנית בולד מלבוב, היא עמדה במחיצה כשרקדתי עם בני החתן ועיניה זלגו דמעות, אשתי שאלה אותה: "מדוע את בוכה?" והיא נענתה: וכי לא אבכה?! אני ראיתי אותו מת ברחוב... זכיתי להציל את חייו".

"בראש השנה הרי דנים את העולם כולו, מי לחיים ומי למוות, יש מכתב ממוהרא"ש שכותב לשון נוראה על ההתקפות הלב החמורות שעבר: "אני בטוח במליון אחוז בזה שנשארתי בחיים זה היה רק בזכות שהייתי בראש השנה אצל רביז"ל, כי גדולי הרופאים המומחים אמרו לי פתוח שאחר התקפת לב כל כך קשה שהיה לי, לא נשארים בחיים וכו', ומכל שכן שהיה אחר זה עוד שלוש התקפות לב וכו', שזה פלא על גבי פלא איך נשארים בחיים, ואצלי פשוט שנשארתי בחיים רק בזכות שהייתי אצל רביז"ל על ראש השנה"

"הלוא רבינו אמר שהוא מעביר את אנשיו בלילה הראשון, מי לא רוצה כזה עורך דין?"...

הרכב ההרוס במקום התאונה

המטוס הרפואי עם ר' חיים שרגא נוחת בארץ ישראל

מורינו הרה"צ שליט"א בביקור חולים אצל ר' חיים שרגא בבית הרפואה

פניני שלום בית משיחות מורנו הרה"צ שליט"א

לְהָסִיר אֶת הַטִּפּוּשׁ הַצּוֹדֵק

כָּךְ הִרְבָּה תּוֹרוֹת יֵשׁ לָנוּ מֵרַבֵּנוּ ז"ל, שֶׁגִּלָּה לָנוּ אֶת הַסִּגְלוֹת וְהַמַּתָּנוֹת שֶׁאֶפְשָׁר לִזְכּוֹת בָּהֶן בְּחֹדֶשׁ אֱלוּל, אֶחָד הַדְּבָרִים שֶׁמֵּבִיא רַבֵּנוּ (לִקּוּטֵי מוֹהֲר"ן חֵלֶק א' סִימָן קמא) שֶׁבְּחֹדֶשׁ אֱלוּל מִתְקַיֵּם: "וּמָל ה' אֱלֹקֶיךָ אֶת לְבָבְךָ וְאֶת לְבַב זַרְעֶךָ" (דְּבָרִים ל, ו), עַל פְּסוּק זֶה אוֹמֵר הַתַּרְגּוּם: וְיַעֲדֵי ה' אֱלָקָךְ יָת טִפּוּשׁוּת לִבָּךְ – בְּחֹדֶשׁ זֶה הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא יָסִיר אֶת הַטִּפּוּשׁוּת מֵהַלֵּב שֶׁלְּךָ.

מוֹהֲר"ש הָיָה תָּמִיד חוֹזֵר עַל הַמַּאֲמָר: "תִּהְיֶה חָכָם וְאַל תִּהְיֶה צוֹדֵק", **כְּשֶׁאַתָּה רוֹצֶה לִהְיוֹת צוֹדֵק – אַתָּה טִפֵּשׁ גָּדוֹל...** כַּמָּה עָלֵינוּ לְקַבֵּל וּלְהַכְנִיס אֶת הַלִּמּוּד הַזֶּה, לִהְיוֹת חֲכָמִים.

מוֹהֲר"ש הָיָה מַמְחִישׁ זֹאת בְּמָשָׁל שֶׁהוּא צְחוֹק מַכְאִיב: אָדָם שָׁנוֹסֵעַ עַל כְּבִישׁ מָהִיר, וּפִתְאוֹם מְמוּלוֹ מַגִּיעַ רֶכֶב בְּמְהִירוּת, בְּתוֹךְ הַמַּסְלוּל שֶׁלּוֹ רַחֲמָנָא לְצִלָּן.

אָדָם חָכָם יְמַהֵר לְפַנּוֹת אֶת הַמַּסְלוּל מִפְּנֵי אוֹתוֹ רֶכֶב, אֲבָל הָאָדָם ה"צּוֹדֵק" יֹאמַר: "הוּא נִכְנָס לְמַסְלוּל שֶׁלִּי! אֵיזוֹ חֻצְפָּה! אֲנִי אַרְאֶה לוֹ מַה זֶּה"... אֲתָּה תַּרְאֶה לוֹ? ה' יִשְׁמֹר... לְבַסּוֹף יִהְיֶה כָּתוּב עַל הַמַּצֵּבָה: **"הָיָה צוֹדֵק עַד הֶרֶגַע הָאַחֲרוֹן", הֵיכִי טִפְּשׁוּת גְּדוֹלָה מִזּוֹ?**

כַּמָּה צָרִיךְ אֶת הַלִּמּוּד הַזֶּה, וּבְיוֹתֵר בַּבַּיִת, שֶׁצָּרִיךְ מַמָּשׁ כְּחָכְמַת שְׁלֹמֹה, גַּם אַתָּה יוֹדֵעַ בְּמִילְיוֹן אֲחוּז שֶׁבָּעֲנָיֵן מְסֻיָּם אַתָּה הַצּוֹדֵק, לֹא צָרִיךְ רְאָיוֹת, זֶה פָּשׁוּט כָּךְ, אֲבָל הַמְּצִיאוּת הִיא שֶׁהִיא חוֹשֶׁבֶת אַחֶרֶת, אִם תִּתְעַקֵּשׁ לִהְיוֹת הַצּוֹדֵק, גַּם עָלֶיךָ יוּכְלוּ לִכְתֹּב צוֹדֵק"... אֲבָל תִּמְצָא אֶת עַצְמְךָ לְלֹא בַּיִת, הוֹמְלֶס צוֹדֵק...

תִּהְיֶה חָכָם, תַּעֲשֶׂה הַכֹּל שֶׁיִּהְיֶה שָׁלוֹם וְאַהֲבָה, שׁוּם מַחְלֹקֶת אוֹ מְרִיבוֹת! אִשָּׁה שֶׁרוֹאָה שֶׁבַּעֲלָהּ תָּמִיד יְחַפֵּשׂ בְּחָכְמָה אֵיךְ לְהַסְתַּדֵּר וּלְוַתֵּר, סוֹף כָּל סוֹף זֶה יַשְׁפִּיעַ עָלֶיהָ, אִם אָדָם יִהְיֶה דְּגְמָא כָּזוֹ – **הִיא גַּם תִּלְמַד אֶת הַמַּלְאכָה הַזּוֹ.** (מְדַבְּרִים מֵהַבַּעַל כִּי הוּא זֶה שֶׁצָּרִיךְ לִבְנוֹת אֶת הַבַּיִת, אֲבָל לִפְעָמִים הָאִשָּׁה הִיא זוֹ שֶׁצְּרִיכָה לִנְהֹג בְּחָכְמָה זוֹ).

•

חֹדֶשׁ אֱלוּל הוּא זְמַן מְסֻגָּל לִמְצִיאַת הַזִּוּוּג, כָּךְ מֵבִיא רַבֵּנוּ ז"ל (לִקּוּטֵי מוֹהֲר"ן חֵלֶק ב' סִימָן פז), הָעִנְיָן שֶׁל מְצִיאַת הַזִּוּוּג הוּא לֹא רַק פַּעַם אַחַת, כְּשֶׁשּׁוֹבְרִים צַלַּחַת, זוֹ הִיא רַק

> מָשָׁל שֶׁהוּא צְחוֹק מַכְאִיב: אָדָם שָׁנוֹסֵעַ עַל כְּבִישׁ מָהִיר, וּפִתְאוֹם מְמוּלוֹ מַגִּיעַ רֶכֶב בְּמְהִירוּת, בְּתוֹךְ הַמַּסְלוּל שֶׁלּוֹ רַחֲמָנָא לְצִלָּן. אָדָם חָכָם יְמַהֵר לְפַנּוֹת אֶת הַמַּסְלוּל מִפְּנֵי אוֹתוֹ רֶכֶב, אֲבָל הָאָדָם ה"צּוֹדֵק" יֹאמַר: "הוּא נִכְנָס לַמַּסְלוּל שֶׁלִּי! אֵיזוֹ חֻצְפָּה! אֲנִי אַרְאֶה לוֹ מַה זֶּה"... אַתָּה תַּרְאֶה לוֹ? ה' יִשְׁמֹר...

הַהִתְחָלָה... "מְצִיאַת הַזִּוּוּג" **הִיא עֲבוֹדָה שְׁלֵמָה בְּמֶשֶׁךְ כָּל הַחַיִּים, שֶׁצָּרִיךְ לְהִשְׁקִיעַ בַּעֲבוֹדָה זוֹ, שֶׁתִּהְיֶה תָּמִיד אֶצְלוֹ מְצִיאָה חֲדָשָׁה, עַכְשָׁו מָצָאתִי וּמַתְחִיל לִחְיוֹת מֵחָדָשׁ מַמָּשׁ.**

יָדוּעַ בָּעוֹלָם שֶׁהָרֶמֶז שֶׁל חֹדֶשׁ אֱלוּל זֶה "אֲנִי לְדוֹדִי וְדוֹדִי לִי", אֲנִי אֶל הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא, וְהַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא כְּבֶיכוֹל בִּשְׁבִילִי, זֶה גַּם הַיְסוֹד בַּבַּיִת! שֶׁצָּרִיךְ תָּמִיד לִרְאוֹת שֶׁתִּהְיֶה אַחְדוּת כָּזוֹ, אֲנִי לְדוֹדִי וְדוֹדִי לִי.

זֶה עִנְיָן חֹדֶשׁ אֱלוּל וְזוֹ הַהֲכָנָה לְרֹאשׁ הַשָּׁנָה! לַעֲשׂוֹת הַכֹּל שֶׁהַבַּיִת יִהְיֶה מָקוֹם גַּן עֵדֶן, מָקוֹם קָדוֹשׁ בּוֹ מְחַנְּכִים בְּשִׂמְחָה, לֹא דוֹחֲקִים. אֵינִי יוֹדֵעַ אִם בַּדּוֹרוֹת הַקּוֹדְמִים הָיָה פּוֹעֵל חִנּוּךְ בְּיָד קָשָׁה, **מִכָּל מָקוֹם בְּדוֹרוֹתֵינוּ בְּוַדַּאי לֹא זוֹ הַדֶּרֶךְ!** זֶה פָּשׁוּט שֶׁחִנּוּךְ הַיְלָדִים זֶה רַק בְּדֶרֶךְ שֶׁל אַהֲבָה וְשִׂמְחָה, וְהַהוֹרִים צְרִיכִים לִהְיוֹת דְּגְמָא לָזֶה, אִם יֵשׁ בֵּין הַהוֹרִים מַחֲלוֹקוֹת וּמְרִיבוֹת, ה' יִשְׁמֹר, מַה רוֹצִים אַחַר כָּךְ מֵהַיְלָדִים? הֵם רוֹאִים בְּדִיּוּק מַה שֶּׁקּוֹרֶה וְהֵם מְחַקִּים זֹאת, כַּמָּה אָדָם צָרִיךְ לְהִתְגַּבֵּר עַל עַצְמוֹ לְוַתֵּר וּלְהִתְפַּשֵּׁר עַל כָּל מַה שֶּׁאֶפְשָׁר.

תְּחִלָּה זֶה בְּוַדַּאי בִּשְׁבִיל טוֹבָתְךָ בְּעַצְמְךָ, שֶׁלֹּא תִּהְיֶה שָׁרוּי בְּמַחֲלוֹקוֹת וּמְרִיבוֹת, אֲבָל גַּם אִם תִּטְעַן: "לְבַסּוֹף אֶעֱשֶׂה תְּשׁוּבָה וְאֶתְרַפֵּא", אֲבָל הַיְלָדִים מְקַבְּלִים צַלֶּקֶת, ה' יִשְׁמֹר, שֶׁקָּשֶׁה מְאֹד מְאֹד לְרַפֵּא אוֹתָהּ, חֲבָל שֶׁיִּשָּׁאֵר אֶצְלָם לְכָל הַחַיִּים מַה שֶּׁהֵם רָאוּ. יְלָדִים צְרִיכִים לִרְאוֹת רֹגַע, שִׂמְחָה, כָּבוֹד בַּבַּיִת, זֶה הַחִנּוּךְ!

יֵשׁ אֲנָשִׁים שֶׁהֵם שְׁתַּלְטָנִים, כּוֹפִים אֶת רְצוֹנָם עַל הָאַחֵר, כָּל הַמְּגַמָּה הִיא לְהוֹצִיא אֶת הָרָצוֹן הָעַצְמִי שֶׁלָּהֶם וְכוּ', שָׁמַעְנוּ אֵין סְפֹר פְּעָמִים מִמּוֹהֲר"ש זַ"ל: הס"מ הוּא בְּמִסְפָּר 40–60, רוֹמֵז לְאִי שֶׁוִּי, אֶחָד יוֹתֵר מֵהַשֵּׁנִי, זוֹ טְמְאַת הַס"מ שֶׁרוֹצֶה לַהֲרֹס אֶת שְׁלוֹם בֵּיתוֹ שֶׁל הָאָדָם, רַחֲמָנָא לְצִלָּן.

מֵרַבֵּנוּ קִבַּלְנוּ אַחֶרֶת, שְׁמוֹ שֶׁל רַבֵּנוּ מַתְחִיל בְּנ' וְנִגְמָר בְּנ'... גַּם שְׁמוֹ שֶׁל רַבִּי נָתָן, הַהֶפֶךְ מֵהַס"מ, שֶׁבְּנֵי הַזּוּג יוֹדְעִים: "אֲנַחְנוּ שְׁנֵינוּ בְּיָדֵי הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא", אִם יֵשׁ אֵיזֶה עִנְיָן – אֲנַחְנוּ צְרִיכִים לְהַחֲלִיט יַחַד, מָתָר לְאָדָם לוֹמַר: "אִשְׁתִּי, נִרְאֶה לִי שֶׁכָּךְ צְרִיכִים לַעֲשׂוֹת, מַה אַתְּ אוֹמֶרֶת?", זֶה נִקְרָא נ' נ', הִשְׁתַּוְּוּת.

כָּךְ יָכוֹל לִהְיוֹת בַּיִת בָּרִיא וְשָׁלֵם, זוֹ נִקְרֵאת מְצִיאַת הַזִּוּוּג אֲמִתִּית, שֶׁאָדָם יוֹדֵעַ שֶׁצָּרִיךְ לַעֲבֹד וּלְהַשְׁקִיעַ כָּל פַּעַם מֵחָדָשׁ, אֵין דֶּרֶךְ אַחֶרֶת.

(מתוך שיחה בנסיעה לקברי צדיקים פרשת שופטים, ושיחה ביום רביעי כי תצא תשפ"ג)

"לך תבקש סליחה"...

סיפור הבא, הוא לא סיפור הפצה "רגיל", בו קיבל יהודי ספר מספרי רבינו, התחיל להגות בו, ושינה את חייו לטובה. זה מעשה שהיה, באחד שלקח ספר אך ורק בשביל לבזותו...

זה היה לפני כארבע שנים, ישבתי יחד עם ר' אלימלך שארף הי"ו בבית המדרש היכל הקודש בבורו פארק, כשפתאום צלצל הפלאפון של ר' אלימלך, הוא הרים ולשמע בשורה טובה שמסר לו ההוא מהצד השני, בירכו בהתלהבות בברכת מזל טוב חמה, וסיים במילים: "לעולם אל תשכח את הסיפור שהביא אותך לזה"...

לתמיהתי, סיפר לי דברים כהוויתן:

באותה תקופה למד ר' אלימלך עם בחורים באופן פרטי, הוא עזר להם להתקדם בלימוד שיעורי הישיבה, וכן חיזק אותם במעברי החיים בשבעה משיבי טעם, כמו שמוהרא"ש היה נוהג לומר שכל אחד מאנשי שלומנו יש לו דיבורים להחיות אנשים, רק צריך לדבר.

יום אחד, מגיע אחד הבחורים, בחיוך זחוח, ר' אלימלך שאל: לשמחה מה זו עושה?

"אתה מכיר את הספרים האלו שהברסלבערס מחלקים?",

"כן" עונה ר' אלימלך וחושב לעצמו "ועוד איך שאני מכיר"...

בקיצור, כעת נסעתי לכאן בטרמפ, וראיתי שהנהג יש לו כזה ספר בשם "אשר בנחל", שאלתי אותו מאיפה יש לו את זה, והוא ענה שאחד חילק כזה בדרך, ואמר לי שאם אני רוצה אני יכול לקחת את זה, פתחתי את החלון והעפתי את זה לכל הרוחות"... כה דברי הבחור בעליצות לא מובנת.

"ידעתי שהוא מגיע מרקע של התנגדות לדרך רבינו", מספר ר' אלימלך, "לכן עד עתה הוא לא ידע בכלל שהנני חסיד ברסלב.

אך כעת לא יכלתי לשתוק, בזעזוע עמוק הוכחתי אותו:

"איך אתה מעז בנפשך לחלל ספר קודש?! גם אם אינך נמנה על חסידי ברסלב, האם מותר לעשות מעשה חמור כזה? הרי בספר יש מאמרי חז"ל ופסוקים, ופרקי תיקון הכללי בסופו, איך אפשר להתנהג בפראות כזו?!

יתירה מכך, כל החיזוק שאתה מקבל ממני במשך השנים, דע לך שהם נובעים מהספרים של הצדיק הזה שביזית כל כך כעת. ועוד אוסיף לך, שהורי היו חשוכי בנים שנים ארוכות, ומוהרא"ש, בחג הפורים כשהוא מבוסם, הבטיח בשבועה להורי ילדים וכך זכו לחבוק ילדים".

הבחור נאלם דום, רק כעת הבין שעשה מעשה אשר לא יעשה, הוא חזר את כל הדרך בשביל למצוא את הספר, אך הוא כבר לא היה ראוי לקריאה, מפני הגשם שירד אז, בכל זאת הוא לקח את הספר והביא אותו לגניזה.

•

עברו שנים מאז, הבחור, שעדיין היה לומד עמי בחברותא, שפך יום אחד את ליבו בפני:

"אני כבר בגיל 23, כל החברים שלי כבר התחילו לשמוע שידוכים לפני כמה וכמה שנים, לחלקם יש כבר 2 3 ילדים, ואילו אני עדיין כאן, לא רק שאני רווק, אלא אפילו הצעות שידוכים אינני מקבל, נראה כאילו עולם השדכנים לא יודע מקיומי בכלל"...

שמעתי את דבריו ועניתי לו: "האם זוכר אתה מה שעשית לספרו של מוהרא"ש, כיצד ביזית ספר קודש של צדיק שכל חייו מסר נפשו כדי לעזור לבחורים להקים בית נאמן בישראל?, אני חושב ששורה עליך קפידה שמונעת את זיווגך.

עצתי אליך שתיקח טיסה לארץ הקודש, תסע ליבנאל שבגליל, ועל ציונו של הצדיק הזה תבקש סליחה ומחילה, וכמובן תקיים את הסגולה שאמר לרווקים, לקרוא את כל ספר התהילים על ציונו והוא יעשה כל מה שיוכל לפעול בשבילו ישועה שלימה מן השמים.

הבחור שמע את דברי ונראה שהם חדרו אל ליבו, כשיש לאדם לב נשבר ממה שעובר עליו, הוא מסוגל יותר לקבל את האמת, אפילו אם היא כואבת...

אך עם כל רצונו של הבחור לטוס לארץ ישראל, היתה עוד מניעה אחת, שנראה שלא יוכל לנסוע: לפני הנסיעה עליו להכנס לשאול בעצתו של האדמו"ר מרחמסטריווקא ארה"ב, שמשפחתו נמנית על חסידיו, והוא לכאורה לא יתן לו לנסוע אל מוהרא"ש...

> "אני כבר בגיל 23, כל החברים שלי כבר התחילו לשמוע שידוכים לפני כמה וכמה שנים, לחלקם יש כבר 2 3 ילדים, ואילו אני עדיין כאן, לא רק שאני רווק, אלא אפילו הצעות שידוכים אינני מקבל, נראה כאילו עולם השדכנים לא יודע מקיומי בכלל"...

אך הרצון המשיך לקנן בו, ברגע של 'עזות דקדושה' הוא החליט לגשת לאדמו"ר ולספר את פרטי המעשה.

האדמו"ר שמע ונענה: "אני חושב שאתה צריך לנסוע, לך לקברו של מחבר הספר שביזית ותבקש סליחה"...

הבחור עשה כמצוות רבו. בקיץ תשע"ט הגיע לארץ, על ציונו של מוהרא"ש ביבנאל מירר בבכי על קשיי השנים האחרונות, וביקש במר ליבו סליחה ומחילה, לאחר מכן קרא את כל ספר התהילים על הציון הקדוש.

כחודש ימים לאחר שובו של הבחור מארץ הקודש, התקשר הבחור לר' אלימלך בעוד אני ישוב לידו, וסיפר בהתרגשות גדולה: "כשחזרתי לארה"ב, קיבלתי הצעת שידוך ראשונה (!), נפגשנו, וברוך ה' כעת אנו שוברים צלחת'...

ר' אלימלך ברכו בלבביות ואמר לו: 'ה' עשה לך ישועה גדולה, בזכות הצדיק מוהרא"ש. אני רק מקווה שלא תשכח בזכות מי נעשתה לך הישועה ותראה להסתכל בספריו הקדושים'...

פֶּרֶק י"א

בְּתוֹךְ הַיַּעַר

בַּחֲצַר בֵּיתוֹ הַגָּדוֹל שֶׁל רַבִּי אֶפְרַיִם, הָיְתָה אֲרֻוַת סוּסִים, כַּיָּאֶה לִיהוּדִי אָמִיד הָיוּ שָׁם סוּסִים חֲזָקִים וּבְרִיאִים, מִדֵּי פַּעַם הָיָה מוֹפִיעַ בְּדֶלֶת הָאֲרָוָה אֶחָד שֶׁנִּרְאֶה לֹא שַׁיָּךְ בְּכְלָל לְכָאן, הוּא אֵינוֹ הַמְנַקֶּה אוֹ בַּעַל הָעֲגָלָה, כָּאֵלּוּ שֶׁיּוֹדְעִים "לְהַעֲרִיךְ" סוּס מְשֻׁבָּח...

הָיָה זֶה חֲתָנוֹ שֶׁל רַבִּי אֶפְרַיִם - רַבֵּנוּ הַקָּדוֹשׁ, בְּזְרִיזוּת הָיָה לוֹקֵחַ אֶת אַחַד הַסּוּסִים וְיוֹצֵא עִמּוֹ בְּדַהֲרָה לְתוֹךְ עֹמֶק יְעָרוֹת הוֹסְיַאטִין.

רַבִּי אֶפְרַיִם לֹא שׁוֹאֵל שְׁאֵלוֹת, כַּמֻּסְכָּם בַּפֶּרֶק הַקּוֹדֵם - הִזְהִיר אוֹתוֹ הַצַּדִּיק הַהוּא שֶׁלֹּא יִשְׁאַל שׁוּם שְׁאֵלוֹת עַל נֶכֶד הַבַּעַל שֵׁם טוֹב הַקָּדוֹשׁ. הוּא נוֹתֵן רְשׁוּת לַחֲתָנוֹ לְהַשְׁאִיל אֶת הַסּוּס וְיוֹתֵר מִכָּךְ - אֵינוֹ יוֹדֵעַ כְּלוּם.

אִי אֶפְשָׁר אֲבָל לוֹמַר שֶׁהוּא אֵינוֹ מִתְפַּלֵּא, שָׁעוֹת אֲרֻכּוֹת הָיָה נֶעְדָּר רַבֵּנוּ הַקָּדוֹשׁ, לִפְעָמִים יָמִים שְׁלֵמִים! מַה הוּא עוֹשֶׂה? לְאָן הוּא נוֹסֵעַ?

אִלּוּ הַסּוּס הָיָה יוֹדֵעַ לְסַפֵּר... אֲבָל הָאֱמֶת הִוא גַּם לֹא יָדַע.

בְּמָקוֹם מְסֻיָּם בְּמַעֲבֵה הַיַּעַר, הָיָה עוֹצֵר רַבֵּנוּ הַקָּדוֹשׁ, קוֹשֵׁר אֶת הַסּוּס לָעֵץ, וּמַמְשִׁיךְ לְצָעֹד, לְטַיֵּל וְלִשְׁפֹּךְ אֶת הַלֵּב לִפְנֵי הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ... קוֹלוֹ הַנָּעִים הִשְׁתַּפֵּךְ בִּתְפִלָּה בְּדִבֻּקוּת, בְּאִידִישׁ פְּשׁוּטָה כְּאִלּוּ הָיָה אָדָם פָּשׁוּט בְּיוֹתֵר סִפֵּר לְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ הַכֹּל, כְּמוֹ אֶל חָבֵר אֲמִתִּי.

כַּמָּה פְּעָמִים קָרָה שֶׁהַסּוּס אִבֵּד אֶת הַסַּבְלָנוּת...

הוּא הִשְׁתּוֹלֵל וְקָרַע אֶת הַחוּט שֶׁקָּשַׁר אוֹתוֹ וְרָץ בַּחֲזָרָה אֶל הָאֲרָוָה בְּבֵית רַבִּי אֶפְרַיִם.

דָּבָר זֶה הִפְחִיד אֶת בְּנֵי הַמִּשְׁפָּחָה, "הֵיכָן הוּא רַבִּי נַחְמָן?"

"הַאִם נָפַל הוּא מֵהַסּוּס, חַס וְשָׁלוֹם?".

אֲבָל בָּרוּךְ הַשֵּׁם, לְאַחַר שָׁעוֹת אֲרֻכּוֹת, הָיָה רַבֵּנוּ חוֹזֵר בְּפָנִים מְאִירוֹת, לְאַחַר הִתְבּוֹדְדוּת נִפְלָאָה.

כָּכָה נָהַג רַבֵּנוּ בְּלִי שֶׁשּׁוּם דָּבָר יוּכַל לְהַפְרִיעַ לוֹ, אֲפִלּוּ גְּשָׁמִים כְּבֵדִים בְּמֶיָחָד. הוּא נִשְׁאַר עַל עָמְדּוֹ מַמְשִׁיךְ בַּעֲבוֹדַת הַשֵּׁם בְּמְסִירוּת נֶפֶשׁ, וְחוֹזֵר בְּלַיְלָה רָטֹב לְגַמְרֵי.

מֵאֲחוֹרֵי קְנֵי הַסּוּף

הַנָּהָר הַגָּדוֹל, שֶׁהָיָה עוֹבֵר עַל יַד הוֹסְיַאטִין, הָיָה מְסַפֵּק חֲנָיוֹת שֶׁל הֲנָאָה לְתוֹשָׁבֵי הַסְּבִיבָה, בֵּין קְנֵי הַסּוּף הָרַבִּים שֶׁגָּדְלוּ שָׁם, הָיוּ בָּאִים תּוֹשָׁבֵי הָאֵזוֹר לָנוּחַ עַל שְׂפַת הַנָּהָר וְאוּלַי אַף לָשׂוּט מְעַט בְּתְחָלָתוֹ, רַק בְּמָקוֹם שֶׁעֲדַיִן לֹא מִתְרַחֲקִים יוֹתֵר מִדַּי מֵהַיַּבָּשָׁה. מֵעֵבֶר לִקְנֵי הַסּוּף - לֹא

הֵעִיז לְהַמְשִׁיךְ, הֲרֵי שָׁם לֹא יְכוֹלִים לִרְאוֹת אוֹתָם, זֶה מָקוֹם מְבֻדָּד.

וְאָכֵן בְּדִיּוּק שָׁם, מָצָא רַבֵּנוּ אֶת שֶׁאַהֲבָה נַפְשׁוֹ - מָקוֹם רֵיק מֵאֲנָשִׁים, שָׁם יוּכַל לְהִתְבּוֹדֵד בְּאֵין מַפְרִיעַ!

לְהָשִׁיט אֳנִיָּה כְּמוֹ שֶׁצָּרִיךְ הוּא בְּוַדַּאי לֹא יָדַע, אֲבָל זֶה לֹא הִפְרִיעַ לוֹ בְּכְלָל, הוּא הָיָה לוֹקֵחַ סְפִינָה קְטַנָּה וּמַמְשִׁיךְ אֶל אֶמְצַע הַנָּהָר, עַד שֶׁעָבַר אֶת קְנֵי הַסּוּף, וְהִנֵּה כָּאן, אַף אֶחָד יוֹתֵר לֹא רוֹאֶה, הוּא נוֹתֵן דְּרוֹר לְלִבּוֹ הַיּוֹקֵד לְהִשְׁתַּפֵּךְ לִפְנֵי הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ.

הַצְּעָקָה וְהַנֵּס

יוֹם אֶחָד, כְּשֶׁהִרְחִיק כְּדַרְכּוֹ אֶל תּוֹךְ הַמַּיִם הָעֲמֻקִּים, רָחוֹק מֵהַיַּבָּשָׁה וּמֵעֵינַיִם רוֹאוֹת, הֵחֵלָּה פִּתְאוֹם הָאֳנִיָּה לְהִתְהַפֵּךְ...

רַבֵּנוּ הָיָה שָׁרוּי בְּסַכָּנָה גְּדוֹלָה, הוּא כְּמַעַט הֵחֵל לִטְבֹּעַ בְּמֵי הַנָּהָר הָעֲמֻקִּים.

הוּא הִתְחִיל לִצְעֹק לְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ: "רִבּוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם, תַּצִּיל אוֹתִי מֵהַסַּכָּנָה!"

וּפִתְאוֹם קָרָה נֵס, הָאֳנִיָּה הִתְיַצְּבָה וְהוּא יָכֹל לַחֲזֹר לְשָׁלוֹם לִשְׂפַת הַנָּהָר.

רַבֵּנוּ הָיָה רָגִיל לְסַפֵּר אֶת הַסִּפּוּר הַזֶּה לִפְנֵי אַנְשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ, כִּי רָצָה לְהַכְנִיס בְּלִבֵּנוּ:

כָּכָה צָרִיךְ כָּל אֶחָד וְאֶחָד לִצְעֹק אֶל הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ!

לְדַמְיֵן לְעַצְמוֹ כְּאִלּוּ הוּא עוֹמֵד בְּאֶמְצַע הַיָּם, תָּלוּי עַל חוּט שְׂעָרָה,

וְיֵשׁ רוּחַ סְעָרָה גְּדוֹלָה עַד לֵב הַשָּׁמַיִם, עַד שֶׁלֹּא יוֹדְעִים מַה לַּעֲשׂוֹת, כְּמַעַט וְאֵין אַפְלוּ זְמַן לִצְעֹק...

אֲבָל בֶּאֱמֶת בְּוַדַּאי יֵשׁ עֵצָה!

לְהָרִים אֶת הָעֵינַיִם וְהַלֵּב אֶל הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ! לְהִתְפַּלֵּל!

בָּעוֹלָם הַזֶּה יֵשׁ סַכָּנוֹת גְּדוֹלוֹת עַל הָאָדָם, הַיֵּצֶר הָרַע רוֹצֶה לְהַפִּיל אוֹתוֹ בְּמִכְשׁוֹלִים וְעַצְבוּת בְּכָל עֵת וְרֶגַע, לְהַפִּיל אוֹתוֹ מֵחַיִּים טוֹבִים שֶׁל דְּבֵקוּת בְּהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ - כָּכָה צָרִיךְ לִצְעֹק, לְבַקֵּשׁ מֵהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ שֶׁיַּצִּיל אוֹתָנוּ מֵהַסַּכָּנָה.

סִפּוּרֵי תִּפְלָה

הַיֶּלֶד שֶׁדָּחַף אֶת הַגָּאוֹן

הָרַב הַקָּדוֹשׁ
רַבִּי יוֹאֵל
מִסַּאטְמָאר
זי"ע

אֵי שָׁם בְּאַחַת מֵעָרֵי הוּנְגַּרְיָה, לִפְנֵי כְּמֵאָה עֶשְׂרִים שָׁנָה.

הַתְּכוּנָה הָרַבָּה וְהַפָּנִים הַנִּרְגָּשׁוֹת שֶׁל הָעוֹבְרִים וְשָׁבִים הִצְבִּיעוּ עַל יוֹם מְיֻחָד, הִנֵּה כָּאן, בְּאֶחָד מֵרְחוֹבוֹת הָעִיר, תִּתְקַיֵּם אֲסֵפָה חֲשׁוּבָה מְאֹד, עֶשְׂרוֹת רַבָּנִים גְּאוֹנִים וְצַדִּיקִים, מַנְהִיגֵי עֲדוֹת בְּיִשְׂרָאֵל.

בֵּין הָרַבָּנִים הַנִּכְבָּדִים, יָשַׁב הַגָּאוֹן הַקָּדוֹשׁ רַבִּי חֲנַנְיָה יוֹם טוֹב לִיפָּא טַיְיטֶלְבּוֹיִם בַּעַל הַ"קְדֻשַּׁת יוֹם טוֹב" זי"ע, שֶׁגַּם הִגִּיעַ לָדוּן בְּעִנְיְנֵי הַשָּׁעָה עִם גְּדוֹלֵי הַדּוֹר.

הַ'קְדֻשַּׁת יוֹם טוֹב' הִגִּיעַ לַאֲסֵפָה זוֹ עִם מְלַוֵּה, בְּנוֹ הַקָּטָן בֶּן הָעֶשֶׂר - יוֹאֵלִישׁ.

בְּתוֹךְ הָאֲסֵפָה הַגְּדוֹלָה, פָּגַשׁ הַ'קְדֻשַּׁת יוֹם טוֹב' אֶת אֶחָד מִצַּדִּיקֵי הַדּוֹר - הָרַב הַקָּדוֹשׁ בַּעַל הָ'עֲרוּגַת הַבֹּשֶׂם' הָרַב מִחוּסְט, וּפָנָה אֵלָיו: "יְדִידִי הָ רַ ב

מְחוּסָר, רְאֵה אֶת בְּנֵי מַחְמַדִּי יוֹאֵלִישׁ, תִּבְחַן אוֹתוֹ בְּבַקָּשָׁה עַל לְמוּדוֹ".

הָרַב מְחוּסָר חָשַׁב תְּחִלָּה, כִּי הַ'קְדֻשַּׁת יוֹם טוֹב' מִתְכַּוֵּן שֶׁיִּבְחַן אֶת הַיֶּלֶד עַל מִשְׁנָיוֹת. וְשָׁאַל:

"אֵיזוֹ מַסֶּכֶת בַּמִּשְׁנָיוֹת אַתָּה לוֹמֵד כָּעֵת?"

"לֹא, בְּחַן אוֹתוֹ עַל הַשֻּׁלְחָן עָרוּךְ, עַל חֵלֶק חֹשֶׁן מִשְׁפָּט! עִם הַפֵּרוּשִׁים שֶׁל הַשַּ"ךְ וְהַטַּ"ז!", עָנָה אֲבִי הַיֶּלֶד.

הָרַב מְחוּסָר הִשְׁתּוֹמֵם - חֹשֶׁן מִשְׁפָּט הוּא חֵלֶק בַּשֻּׁלְחָן עָרוּךְ שָׁם מוּבָאִים הֲלָכוֹת מֻרְכָּבוֹת שֶׁל דִּינֵי מֶקַח וּמִמְכָּר, דַּיָּנִים וּגְאוֹנִים מְיַגְּעִים עַצְמָם לְשַׁנֵּן בַּהֲלָכוֹת אֵלּוּ, וְהִנֵּה כָּעֵת מְבַקֵּשׁ מִמֶּנּוּ יְדִידוֹ לִבְחֹן יֶלֶד בֶּן עֶשֶׂר עַל זֶה?!

אַךְ לְמַרְבֵּה תַּדְהֵמָתוֹ, עָנָה הַיֶּלֶד עַל שְׁאֵלוֹתָיו כְּבָקִי וְרָגִיל, כְּאֶחָד מִגְּדוֹלֵי הַגְּאוֹנִים...

הָרַב לֹא יָכֹל לְהַסְתִּיר אֶת הִתְפַּעֲלוּתוֹ, אֵיךְ יִתָּכֵן שֶׁיֶּלֶד כֹּה צָעִיר יִהְיֶה בָּקִי כָּל כָּךְ?!

נַעֲנָה וְאָמַר לוֹ הַ'קְדֻשַּׁת יוֹם טוֹב': זֶהוּ פֶּלֶא בְּעֵינֵיכֶם? צְרִיכִים אַתֶּם לִרְאוֹת אֶת יוֹאֵלִישׁ בְּכָל בֹּקֶר, אֵיךְ שֶׁמְּבָרֵךְ "בְּרָכוֹת הַתּוֹרָה" בְּכַוָּנָה וּבְדִבְקוּת, נַפְשׁוֹ מִשְׁתַּפֶּכֶת בִּתְפִלָּה מֵעֹמֶק הַלֵּב לִפְנֵי הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ "וְהַעֲרֶב נָא ה' אֱלֹקֵינוּ אֶת דִּבְרֵי תוֹרָתְךָ בְּפִינוּ", "וְהָאֵר עֵינֵינוּ בְּתוֹרָתֶךָ"

"אִם הֱיִיתֶם רוֹאִים בְּאֵיזוֹ הִשְׁתּוֹקְקוּת וְהִתְעוֹרְרוּת הוּא מְבַקֵּשׁ מֵהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ לָדַעַת וְלִלְמֹד אֶת תּוֹרָתוֹ הַקְּדוֹשָׁה, לֹא הֱיִיתֶם מִתְפַּלְאִים מֵאֵיפֹה יְדִיעוֹתָיו הַגְּדוֹלוֹת בַּתּוֹרָה הַקְּדוֹשָׁה!".

וְאָכֵן גָּדַל הַיֶּלֶד לְאֶחָד מִגְּדוֹלֵי הַדּוֹר, וְנוֹדַע בָּעוֹלָם כְּהָרַב הַקָּדוֹשׁ רַבִּי יוֹאֵל מִסַּאטְמָאר זי"ע, גְּאוֹנוּתוֹ הָעֲצוּמָה נִכֶּרֶת בִּסְפָרָיו הַקְּדוֹשִׁים "דִּבְרֵי יוֹאֵל", "וְיוֹאֵל מֹשֶׁה" וְעוֹד. הֵקִים לְתִפְאָרָה אֶת הַיַּהֲדוּת הַחֲרֵדִית לְאַחַר הַשּׁוֹאָה הָאֲיֻמָּה וְנוֹדַע כְּלוֹחֵם מִלְחֲמוֹת ה' לִשְׁמֹר עַל קְדֻשַּׁת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל מִפְּנֵי הָ"עֲרֶב רַב" הַצִּיּוֹנִי.

אָמַר רַבֵּנוּ זַ"ל - כָּל הַצַּדִּיקִים בָּאוּ לְמַדְרֵגָתָם רַק עַל יְדֵי תְּפִלָּה וְהִתְבּוֹדְדוּת!

הִתְפַּלַּלְתִּי לְהַשֵּׁם שֶׁאֲנִי אֶזְכֶּה לְהַגִּיעַ לְאוּמַן לְרֹאשׁ הַשָּׁנָה, וּבְתִחִלָּה אַבָּא שֶׁלִּי אָמַר לִי שֶׁיֵּשׁ בָּעָיָה עִם הַדַּרְכּוֹן שֶׁלִּי, וּמְאֹד הִצְטַעַרְתִּי, כִּי רָצִיתִי מְאֹד לִנְסֹעַ אִתּוֹ לְרַבֵּנוּ, וְהִתְפַּלַּלְתִּי חָזָק, עַד שֶׁהִסְתַּדֵּר כָּל הָעִנְיָן שֶׁל הַדַּרְכּוֹן בִּזְכוּת הַתְּפִלּוֹת, וְיֵשׁ לִי כְּבָר כַּרְטִיס מוּכָן לִנְסֹעַ לְרַבֵּנוּ, וְגַם נִזְכֶּה לִהְיוֹת בַּדֶּרֶךְ אֵצֶל רַבִּי יְשַׁעְיָה' לֶע מְקֶעֶרְעסְטִיר; תּוֹדָה רַבָּה רַבָּה לַה' יִתְבָּרַךְ!

נֶחָמָן נָתָן גּוֹאְפֶרְב,
תַּלְמִיד תּוֹרָה יַלְדֵי מוֹהֲרַ"ן ש"ס

בְּאֶחָד מִימֵי שִׁשִּׁי בְּבֵין הַזְּמַנִּים נָסַעְנוּ לְגַן חַיּוֹת הַתָּנַ"ךְ, וּבַדֶּרֶךְ נִתְקַעְנוּ בְּלִי דֶּלֶק בְּאֶמְצַע הַכְּבִישׁ וְלֹא יָכֹלְנוּ לִנְסֹעַ.

הָיִינוּ תְּקוּעִים הַרְבֵּה זְמַן, וַאֲנִי הָיִיתִי בְּלַחַץ שֶׁלֹּא נַסְפִּיק לְגַן חַיּוֹת מַסְפִּיק זְמַן לִפְנֵי הַסְּגִירָה, הִתְפַּלַּלְתִּי מְאוֹד חָזָק לְהַשֵּׁם וּבָרוּךְ הַשֵּׁם בְּדִיּוּק עָבַר מִישֶׁהוּ שֶׁלָּקַח אֶת אָח שֶׁלִּי לְתַחֲנַת דֶּלֶק קְרוֹבָה, וְהוּא חָזַר מַהֵר עִם דֶּלֶק וְהִסְפִּיקְנוּ לְהַגִּיעַ לְגַן חַיּוֹת בִּזְמַן.

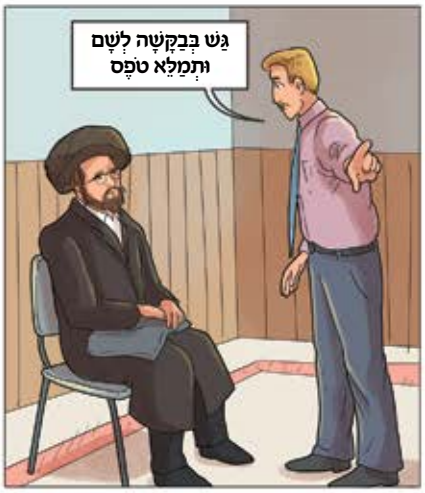
שְׁמוּאֵל דָּוִד בְּלָוִי, צַ'אפּוּד

כְּבָר הַרְבֵּה זְמַן אֲנַחְנוּ גָּרִים בִּדִּירָה קְטַנָּה, וּמֵאָז שֶׁנּוֹלַד לָנוּ תִּינוֹק בָּרוּךְ הַשֵּׁם - נִהְיָה לָנוּ יוֹתֵר צָפוּף, וְשָׁמַחְנוּ מְאֹד מְאֹד שֶׁה' שָׁלַח לָנוּ כָּזֹאת מַתָּנָה - תִּינוֹק חָמוּד, אֲבָל גַּם הִתְפַּלַּלְנוּ שֶׁנַּעֲבֹר לְדִירָה גְּדוֹלָה, וְהַהוֹרִים שֶׁלִּי חִפְּשׂוּ דִּירָה מַתְאִימָה, וּבֵינְתַיִם הִתְפַּלַּלְנוּ הַרְבֵּה עַל זֶה, עַד שֶׁבָּרוּךְ הַשֵּׁם הֵם מָצְאוּ דִּירָה טוֹבָה וְנוֹחָה, וְשָׁמַחְנוּ כָּל כָּךְ; תּוֹדָה רַבָּה לְךָ הַשֵּׁם.

אַשְׁפָּחַת א. יְהוּדִית עִיר הַרְסָלָה

הַהַצָּלָה

תַּקְצִיר הַפֶּרֶק הַקּוֹדֵם: שְׁמוֹ שֶׁל מוֹהֲרָא"שׁ נִשְׁמַט מֵרְשִׁימוֹת הַיְשִׁיבָה וְלָכֵן הוּא נִקְרָא לְהִתְגַּיֵּס לַצָּבָא. הָאֲמֵרִיקָאִי בְּעֶרֶב חַג שְׁבִיעִי שֶׁל פֶּסַח, מוֹהֲרָא"שׁ לֹא מִתְיָאֵשׁ לְמִתְפַּלֵּל לַה' שֶׁיְּבַטֵּל אֶת הַגְּזֵרָה

מַהֲגִירוֹס

2

רִבּוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם עָזֹר לִי שֶׁאַצְלִיחַ
לְהַגִּיעַ לְתַחֲנַת הָרַכֶּבֶת

אֲנִי לֹא יָכוֹל
לְהַמְשִׁיךְ...
אֵרַד כָּאן, זֶה
קָרוֹב לְבֵית הוֹרַי

בָּרוּךְ הַשֵּׁם הִגַּעְתִּי לְחַיִּים וּלְשָׁלוֹם, רִבּוֹנוֹ שֶׁל
עוֹלָם תֵּן לִי כֹּחַ שֶׁאַצְלִיחַ לָלֶכֶת עַד לַבַּיִת

לְאַחַר יוֹמַיִם:
בָּרוּךְ הַשֵּׁם אֲנִי מַרְגִּישׁ
כְּאִלּוּ לֹא הָיָה כְּלוּם

אֲבָל אֲנִי פָּטוּר מֵהֲצָבָא,
חַסְדֵי הַשֵּׁם!

אֵין דָּבָר בָּעוֹלָם שֶׁאֵי אֶפְשָׁר
לִפְעֹל עַל יְדֵי תְּפִלָּה!

כְּשֶׁאָדָם חָזָק בַּעֲבוֹדַת הַתְּפִלָּה,
הוּא לֹא צָרִיךְ לְחַחֵד מִשּׁוּם דָּבָר!

שיחה מחידה

לְאֵיזוֹ אִמְרָה שֶׁל רַבֵּנוּ הַקָּדוֹשׁ רוֹמֵז הַצִּיּוּר?

פִּתְרוֹן הַחִידָה הַקּוֹדֶמֶת ↓

לִגְנֹב!

יְלָדִים חֲבִיבִים!

הַאִם מֻתָּר לִגְנֹב? כָּל אֶחָד יוֹדֵעַ אֶת הַתְּשׁוּבָה הַפְּשׁוּטָה. וַדַּאי שֶׁאָסוּר, הַתּוֹרָה הַקְּדוֹשָׁה אוֹסֶרֶת!

תִּשְׁמְעוּ סִפּוּר מְעַנְיֵן, יְהוּדִי אֶחָד שֶׁהִגִּיעַ לְרַבֵּנוּ הַקָּדוֹשׁ קִבֵּל מִמֶּנּוּ הוֹרָאָה: תִּגְנֹב!

מַה? אֵיךְ יָכוֹל לִהְיוֹת?! תִּשְׁמְעוּ מַה סִּפֵּר אוֹתוֹ יְהוּדִי לְרַבֵּנוּ הַקָּדוֹשׁ: "אֵין לִי זְמַן לִלְמֹד תּוֹרָה, אֲנִי כָּל כָּךְ רוֹצֶה אֲבָל לֹא מוֹצֵא אֶת הַזְּמַן, אֲנִי עָסוּק מְאֹד מְאֹד בַּעֲבוֹדָה שֶׁלִּי".

"דַּע לְךָ" אָמַר לוֹ רַבֵּנוּ, "שֶׁבִּשְׁבִיל לִלְמֹד תּוֹרָה צָרִיךְ לָדַעַת לִגְנֹב מֵהַזְּמַן, לֹא לְחַכּוֹת לִזְמַן שֶׁלֹּא תִּהְיֶינָה שׁוּם טְרָדוֹת וְעִסּוּקִים, אֶלָּא מִתּוֹךְ כָּל הָעִסּוּקִים שֶׁלֹּא נוֹתְנִים לְךָ זְמַן פָּנוּי, בְּתוֹךְ זְמַנִּים אֵלּוּ פָּשׁוּט תַּחְטֹף, פֹּה תִּלְמַד פֶּרֶק מִשְׁנָיוֹת וּפֹה קְצָת גְּמָרָא" וְכָךְ הָלְאָה, זוֹ הַדֶּרֶךְ לְהַצְלִיחַ לַעֲבֹד אֶת הַשֵּׁם.

גַּם לָנוּ, יְלָדִים קְדוֹשִׁים, יֵשׁ יוֹם עָמוּס, צְרִיכִים לֶאֱכֹל וְלִישֹׁן, לָלֶכֶת לְ"חֶדֶר" וְגַם לְשַׂחֵק, וְעוֹד.

אֲבָל אֲנַחְנוּ יוֹדְעִים כַּמָּה אֲנַחְנוּ רוֹצִים לִלְמֹד בְּסֵדֶר דֶּרֶךְ הַלִּמּוּד שֶׁל רַבֵּנוּ, שֶׁלִּמֵּד אוֹתָנוּ שֶׁכָּל אֶחָד יִהְיוּ לוֹ רְצוֹנוֹת "לְטַיֵּל" בְּכָל הַתּוֹרָה כֻּלָּהּ, לוֹמַר הַרְבֵּה מִשְׁנָיוֹת חוּץ מִמָּה שֶׁלּוֹמְדִים בַּהַתְלָמוּד תּוֹרָה, לִגְרֹס שַׁ"ס עַד הַבַּר מִצְוָה, וְכָךְ הָלְאָה הַרְבֵּה רְצוֹנוֹת קְדוֹשִׁים שֵׁשׁ לַיְלָדִים שֶׁל רַבֵּנוּ.

אֲבָל אֲנַחְנוּ גַּם אוֹהֲבִים לְשַׂחֵק! וְזֶה בֶּאֱמֶת כְּדַאי מְאֹד לְהוֹצִיא אֶת הַמֶּרֶץ וּלְשַׂחֵק עִם חֲבֵרִים, אֲבָל מִתּוֹךְ זֶה, כַּמָּה דַּקּוֹת מִפֹּה וְכַמָּה דַּקּוֹת מִשָּׁם - נִגְנֹב אֶת הַזְּמַן וְנַחֲטֹף עוֹד לִמּוּד!

הַתּוֹרָה הַקְּדוֹשָׁה הִיא הַחַיִּים שֶׁלָּנוּ, יֶלֶד שֶׁלּוֹמֵד תּוֹרָה הַפָּנִים שֶׁלּוֹ מְאִירוֹת בְּאוֹר הַשֵּׁם, הוּא מָלֵא בְּשִׂמְחָה אֲמִתִּית. אֵין דָּבָר יוֹתֵר מָתוֹק מִזֶּה.

אַתֶּם יוֹדְעִים אֵיךְ אֶפְשָׁר לְזַהּוֹת מִישֶׁהוּ אִם הוּא מֵאֲנָשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ חֲסִידֵי בְּרֶסְלֶב? תִּרְאוּ אֶחָד כָּזֶה כְּשֶׁהוּא צָרִיךְ לְחַכּוֹת בַּתּוֹר, אוֹ בְּנְסִיעָה בָּאוֹטוֹבּוּס, הוּא יוֹצִיא מִתּוֹךְ הַכִּיס מִשְׁנָיוֹת קָטָן וְיַתְחִיל לִגְרֹס מִשְׁנָה אַחַר מִשְׁנָה, זֶה נִקְרָא לַחֲטֹף וְלִגְנֹב זְמַן לְהוֹסִיף עוֹד לִמּוּד. אַשְׁרֵינוּ שֶׁזָּכִינוּ לְהִתְקָרֵב לְרַבֵּנוּ!

זֶה מַה שֶּׁאָנוּ רוֹאִים בְּצִיּוּר שֶׁל גִּלְיוֹן חֹדֶשׁ אָב.

שָׁעוֹן גָּדוֹל, שֶׁמָּלֵא בִּסְמָלִים מִתּוֹךְ סֵדֶר יוֹמוֹ שֶׁל הָאָדָם. יֵשׁ לוֹ זְמַן מְסֻדָּר לֶאֱכֹל וּלְהִתְלַבֵּשׁ, לִנְסֹעַ, לַעֲבֹד, לְסַדֵּר וּלְתַקֵּן דְּבָרִים חֲשׁוּבִים, אֲבָל מַה חָסֵר? חָסֵר זְמַן לִלְמוּד תּוֹרָה, אֵין לוֹ זְמַן מְסֻדָּר...

אָז מַה עוֹשִׂים? אָנוּ רוֹאִים שֶׁהוּא מְקַיֵּם אֶת הָעֵצָה שֶׁל רַבֵּנוּ:

בְּאֶמְצַע הַיּוֹם הוּא 'שָׁבַר' אֶת הַסֵּדֶר הַיּוֹם הַמָּלֵא, וְדוֹחֵף בְּפָנִים מָלֵא סִפְרֵי קֹדֶשׁ שֶׁזֶּה כָּל הַלִּמּוּדִים שֶׁלּוֹ שֶׁהוּא 'חוֹטֵף וְגוֹזֵל' בֵּין לְבֵין... אַשְׁרֵי לוֹ וְאַשְׁרֵי חֶלְקוֹ!

(לִקּוּטֵי מוֹהֲרַ"ן חֵלֶק א', סִימָן רפד)

בס"ד

זמני התפילות

סליחות
ערב ר"ה
זכור ברית
5:30

ולאחר מכן
תפילת שחרית

פדיון נפש
אצל מורינו
הרה"צ
שליט"א
מאחר שחרית עד
שעה 2:00 (בערך)

מנחה
ערב ר"ה
7:00

שחרית
ב' הימים
8:00

מנחה
יום א'
6:45

מנחה
יום ב'
6:30
לאחר מכן תשליך

בין מנחה למעריב
בב' הימים
דרשה מפי מורינו
הרה"צ שליט"א

ערבית מוצאי ר"ה
אחרי זמן ר"ת
ולאחר מכן הבדלה

מִי שֶׁזּוֹכֶה לִהְיוֹת עַל רֹאשׁ הַשָּׁנָה
רָאוּי לוֹ לִשְׂמֹחַ מְאֹד מְאֹד.